

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ
ІНСТИТУТ ПРАКТИЧНОЇ КУЛЬТУРОЛОГІЇ ТА АРТ-МЕНЕДЖМЕНТУ
КАФЕДРА АРТ-МЕНЕДЖМЕНТУ ТА ІВЕНТ-ТЕХНОЛОГІЙ

Допущено до захисту:
протокол засідання
кафедри № 7 від 4 січня 2019 р.
Завідувач кафедри _____
проф. Копієвська О.Р.

ДИПЛОМНА РОБОТА

на здобуття освітнього ступеня «Магістр»

на тему:

«Управління портфелем фінансових інвестицій підприємства»

Виконала:
студентка II курсу магістратури,
група МО-227/зм
спеціальності 028
«Менеджмент організацій»
Сиваш Вікторія Віталіївна

Науковий керівник:
кандидат економічних наук, доцент
Коваленко Єлена Ярославівна

Рецензент:
кандидат економічних наук
Грушина Аліна Ігорівна

Київ 2019

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ I. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ПОРТФЕЛЕМ ІНВЕСТИЦІЙ ПІДПРИЄМСТВА	7
1.1. Суть та види портфельного інвестування	7
1.2. Формування портфеля фінансових інвестицій	18
1.3. Етапи управління фінансовим портфелем	25
Висновки до першого розділу	35
РОЗДІЛ II. ХАРАКТЕРИСТИКА ЕКОНОМІЧНИХ МЕХАНІЗМІВ УПРАВЛІННЯ ПОРТФЕЛЕМ ФІНАНСОВИХ ІНВЕСТИЦІЙ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ	37
2.1. Організаційна структура ТОВ “УАПРОМ”	37
2.2. Моніторинг інвестиційної привабливості проєктів ТОВ “УАПРОМ” у різних сегментах електронного бізнесу	48
2.3. Методи оцінки ефективності інвестування	56
Висновки до другого розділу	63
РОЗДІЛ III. МОДЕЛЬ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ РЕНТАБЕЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	65
3.1. Методи оцінки ефективності портфельного інвестування	65
3.2. Оптимізація стратегії інвестиційного портфеля ТОВ “УАПРОМ”	71
3.3. Засоби підвищення ефективності управління портфелем фінансових інвестицій підприємства ТОВ “УАПРОМ”	82
Висновки до третього розділу	90
ВИСНОВКИ	92
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	95

ВСТУП

Актуальність дослідження.

В Україні провідна роль в інвестиційному процесі належить вітчизняним стратегічним інвесторам: інвестиційним фондам, акціонерним товариствам, довірчим товариствам, страховим компаніям та іншим суб'єктам. Інвестиційну діяльність здійснюють також підприємства, які мають вільні кошти завдяки особливостям виробництва або кон'юнктури ринку. Вкладаючи кошти в цінні папери, інвестори прагнуть досягти цілком конкретних цілей: безпеки, прибутковості, ліквідності, збільшення або одержання додаткових прибутків, а це можливо при ефективному використанні портфельного інвестування. Інвестиційні рішення і процес їх прийняття в сучасних умовах стають ключовою проблемою інвестиційного менеджменту, оскільки саме вони визначають напрямки і ефективність використання фінансових ресурсів підприємства на тривалу перспективу. В економічній літературі і практиці функціонування фінансових ринків країн з розвиненими ринковими відносинами існують численні теоретичні підходи до вирішення даної проблеми зі своєю філософією, методологією та інструментарієм. Вибір тієї чи іншої теорії й інструменту аналізу, як правило, залежить від потреб індивідуальних учасників інвестиційного процесу. У наукових дослідженнях системи фінансово-інвестиційного менеджменту України є проблеми, які й досі недостатньо досліджено.

Метою дослідження є розвиток теоретичних положень і розробка методичних рекомендацій з удосконалення управління портфелем фінансових інвестицій підприємства.

Для досягнення визначеної в науковій роботі мети було поставлено та вирішено такі *завдання*:

- теоретично осмислити сутність та види портфельного інвестування;
- охарактеризувати формування портфеля фінансових інвестицій;
- розкрити¹ етапи управління фінансовим портфелем управління;

- дослідити організаційну структуру ТОВ “УАПРОМ”;
- провести моніторинг інвестиційної привабливості проектів ТОВ “УАПРОМ” у різних сегментах електронного бізнесу;
- проаналізувати чинники активізації інвестиційної діяльності підприємства;
- визначити модель ефективного управління портфелем інвестицій як засіб підвищення рентабельності підприємства;
- оптимізувати стратегію інвестиційного портфеля ТОВ “УАПРОМ”;
- дослідити засоби підвищення ефективності управління портфелем фінансових інвестицій підприємства ТОВ “УАПРОМ”.

Об’єкт дослідження - процес управління портфелем фінансових інвестицій підприємства.

Предмет дослідження - теоретичні, методичні і практичні аспекти формування ефективного механізму управління портфелем фінансових інвестицій підприємства. Поглиблені дослідження здійснювалися на матеріалах ТОВ «УАПРОМ».

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети роботи використано низку загальнонаукових та спеціальних методів дослідження, які є взаємопов’язані та використовуються у загальній логіці аналізу, а саме: діалектичний метод пізнання, наукової абстракції, індукції та дедукції, системний (для визначення сутності економічних категорій), класифікаційно-аналітичний (при визначенні класифікаційних ознак для фінансових інструментів та портфелів інвестицій); статистичний метод аналізу, графічний (для виявлення тенденцій розвитку фондового ринку України), економіко-математичне моделювання, прогнозування, метод екстраполяції, синергетичний (для аналізу фінансового стану емітентів з метою формування інвестиційного портфеля).

Джерельна база та стан наукової розробленості теми.

Передусім, це стосується проблем прийняття ефективних рішень по управлінню портфелем фінансових інвестицій. Ці проблеми розглядаються на

теоретичному і методологічному рівнях у фундаментальних роботах таких вітчизняних учених – економістів, як М.Ю.Алексєєв [6], І.О.Бланк [27], М.В.Голєв [44], О.Г.Мендрул[86], О.М.Мозговий [87], та закордонних: Уїлсон Берри[10], Мартін Дж.Грубєр [21], Н.Дюран [34], Едвін Дж.Елтон [18], А.А.Ерлих [20], М.Лауфер [68], Гаррі М.Марковіц [62], Дж.Пікок [83], Джеймс Тобін [82], Т.Дж.Уотшем [90], Н.Хастингс [91], Е.Хербст [92], Дж.Холтон [99]. Але у фундаментальних роботах перелічених вчених відсутня єдина точка зору стосовно категорійного апарату інвестиційного менеджменту, обґрунтування факторів і критеріїв формування, аналізу, моніторингу інвестиційного портфеля. Практично немає системних розробок з питань управління портфелем цінних паперів, відсутні конкретні вітчизняні методичні рекомендації для стратегічного інвестора. Значимість вказаних проблем, актуальність та необхідність їх вирішення зумовили вибір теми, мету і основні напрямки даного наукового дослідження.

Особлива увага прикута до розуміння портфельного інвестування, яке висвітлене в працях С.Коваленко.[80-83], Б. Альохіна [44], Л.Скібіцька [55], Т..Клебанової [61].

Наукова новизна отриманих результатів полягає у системному обґрунтуванні теоретичних засад та прикладних аспектів управління портфелем фінансових інвестицій як нового виду діяльності підприємства на українському фондовому ринку.

Практична значимість отриманих результатів полягає у тому, що використання науково-теоретичних підходів, методик, методів та інструментів у фінансовогосподарській діяльності підприємств дозволить приймати інвестиційні рішення на фондовому ринку та будувати ефективну систему управління портфелем цінних паперів. Науково-обґрунтовані теоретичні розробки дослідження можуть бути базою для подальшого дослідження національного фондового ринку.

Апробацію результатів дипломної роботи було здійснено шляхом оприлюднення досягнутих результатів у II Міжнародній науково-практичній

конференції «Креативні технології, підприємництво і менеджмент в організації соціокультурної сфери XXI століття» тема доповіді: «Управління портфелем фінансових інвестицій підприємства »

Структура та обсяг магістерської роботи. Структура та обсягмагістерського дослідження обумовлені метою та його завданнями. Робота складається зі вступу, трьох розділів, що включають у себе 9 підрозділів, висновків, списку використаних джерел (105 од.). Загальний обсяг магістерського дослідження становить 102 сторінок.

РОЗДІЛ I. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ПОРТФЕЛЕМ ІНВЕСТИЦІЙ ПІДПРИЄМСТВА

1.1. Суть та види портфельного інвестування

Головною проблемою будь-якої економіки є проблема грошей. Гроші як товар для умов інфляції існують у сторони, однак за умови інтенсифікації інвестиційного процесу та співвідношення грошової одиниці до відчуття їх гострого дефіциту.

Суспільство ділиться на два шари. Переважна більшість населення не знає, як заробити гроші, вони відправляють меншу частину - набагато активніше, не знають, як їх використовувати. Такі умови створюють сприятливі умови для розвитку кредитних та інвестиційних відносин.

На сучасному етапі економічної еволюції індивідуальна інвестиційна та юридична особа інвестиційна діяльність передбачає врахування надлишкових (тимчасових) коштів не в одному, а у великій кількості інвестиційних об'єктів, генеруючи таким чином певний різноманітний набір.

Інвестиційний портфель - цілеспрямовано сформований набір об'єктів фінансового та реального інвестування, призначений для реалізації попередньої стратегії [59, с. 11].

Управління портфелем вимагає збалансованого підходу і гарантує найкращі результати, які вимагають ретельного аналізу, а також прийняття інвестиційних інструментів для включення до портфеля. При утворенні портфеля необхідно враховувати такі умови: необхідний рівень поточної дози, збереження приросту капіталу, додаткові аспекти, ризики тощо.

Інвестиційний портфель - цілеспрямовано сформований набір об'єктів фінансового або реального інвестування, призначений для реалізації попередньої стратегії. Як показано на рис. 1.1., формування кредитного портфеля є прерогативою комерційних банків, хоча в багатьох країнах ваша діяльність дозволена і іншим установам парабанкової системи.

Рис 1.1. Портфельне інвестування та його суб'єкти

Джерело: розроблено на основі [42].

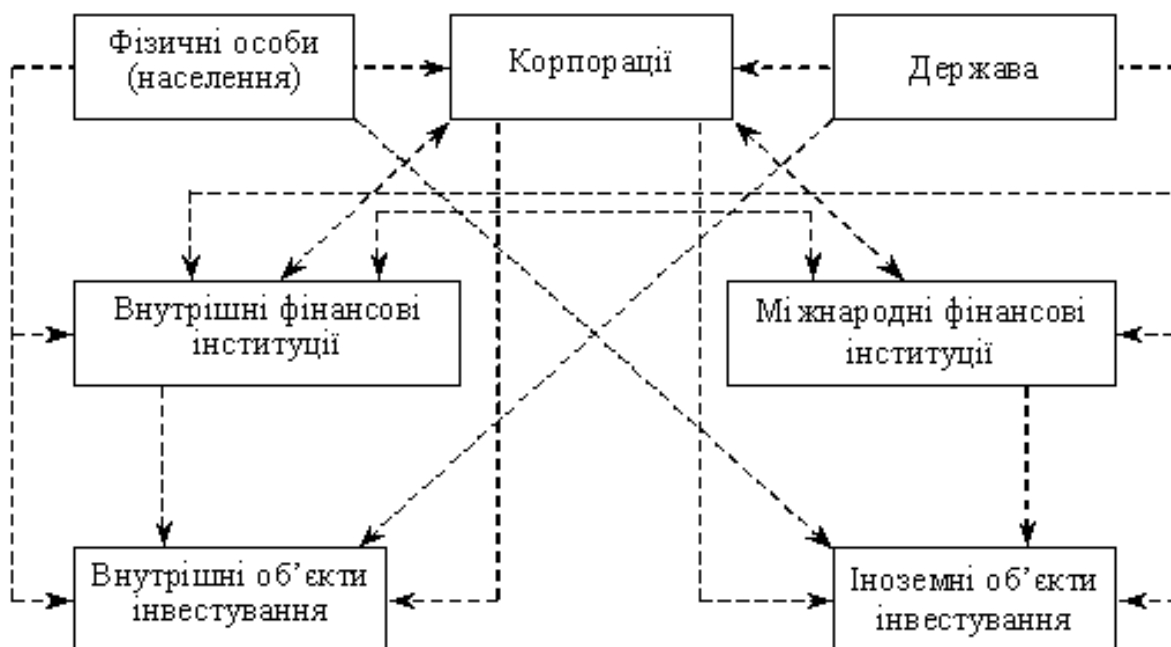

Рис 1.2. Взаємодія об'єктів і суб'єктів портфельного інвестування

Джерело: розроблено на основі [12].

Управління портфелем вимагає збалансованого підходу і забезпечує дуже гарні результати, які вимагають досконального аналізу, а також прийняття інвестиційних інструментів для включення до портфеля. При формуванні портфеля необхідно враховувати такі умови: необхідний рівень поточної дози, збереження приросту капіталу, додаткові аспекти, ризики тощо.

Кожен з цих факторів та їх комбінації відіграють важливу роль у визначенні типу портфеля, що відповідає інвестиційним цілям конкретного інвестора [17, с. 23].

За цих умов портфель може формуватися як сукупність певних об'єктів реальних та / або фінансових інвестицій за рахунок відповідного законодавства.

У світовій практиці кредитний портфель комерційних банків та портфелі цінних паперів мають багато спільного.

Перш за все, це дуже важливі види банківської діяльності, спрямовані на випуск відповідних фінансових інструментів до відповідних вимог.

Основним критерієм у формуванні та подальшому функціонуванні обох типів портфелів є їх прибутковість, а також позитивні та інвестиційні операції найбільш природні у банківській діяльності, які мають найбільшу частку. У той же час приєднання цих активів до різних портфелів обумовлено достовірністю відмінностей між ними.

Кредит - це інвестиція за відносно короткий проміжок часу на умовах повернення або її еквівалент у сумі, що перевищує початкову суму на суму відсотків. Інвестування, на відміну від кредиту, є використання власних і позикових коштів для обігу на ринку цінних паперів з іншим способом отримання прибутку від впровадження протягом відносно тривалого часу[84].

Клієнт звернувся до банку з іншим способом отримання коштів, якого йому не вистачало на певний момент для ведення бізнесу. Частіше за все він є ініціатором кредитної угоди. При інвестуванні в банк вони ініціюють вирахування коштів за цими цінними паперами іншим способом отримання дивідендів.

У випадку кредитування банк є основним і лише одним або декількома з небагатьох кредиторів, які надають велику кількість інвесторів (акціонерів). Це передбачає інше розмежування між портфелями: надання позитивних ліків, відносини між членами правління та кредитором, тобто як окрема діяльність окремого персонального банку.

Формування та управління кредитним та інвестиційним портфелями. Незважаючи на те, що вітчизняні та інвестиційні операції є вигідними для банку, це, як правило, ті, хто історично визначають рівень ризикованої банківської діяльності. Тому банки зобов'язані підтримувати оптимальну структуру своїх активів відповідно до економічної ситуації, щоб змінити її або використати позиції або вигоди від інвестицій [15, с. 45].

Наприклад, у випадку позитивних надійних інвесторів з твердими гарантіями повернення інвестицій, банк може мати більший ризик при проведенні інвестиційних операцій. Зворотна ситуація виникає тоді, коли, на підставі аналізу кредитно-інвестиційного банку, вирішено посилити організаційні операції зі зниженням та інвестиційними витратами по відношенню до інфляційних очікувань. Ризик, який містить порівнянні кредитні операції, компенсує ліквідність інвестиційного портфеля [12, с.23]. За певних умов банк може відчувати потребу в ресурсах, які вимагають від клієнтів сплачувати свої внески, різні відсоткові ставки за кредитами або великі суми кредитних заявок. Якщо потреба у фонді перевищує наявні ресурси, банк може зменшити розмір інвестиційного портфеля для продажу частки цінних паперів.

У деяких випадках при вивченні фінансового стану клієнта банк приймає рішення про позицію недійсності та позицію емісії в акціях компанії-боржника. У цьому випадку передача активів з позиками в інвестиційний портфель.

Таким чином, особливістю формування інвестиційного портфеля комерційного банку є включення дворівневих цінних паперів:

- первинні резерви, призначені для отримання доходу;

- вторинні резерви, які можуть бути реалізовані з порівняльною підтримкою [67, с. 14].

Призивати ресурси і забезпечити ліквідність вторинних резервних цінних паперів, а якщо цього недостатньо - реалізувати первинні резерви. У цьому випадку активіст переходить від інвестицій до кредитного портфеля. З інвестиційна політика банку повинна передбачати певну пропорцію між первинними та вторинними резервами цінних паперів, відповідно, між інвестиціями та позитивними портфелями. " «Найбільш ліберальні зони», з огляду на існуючі правові обмеження, - це операції з цінними паперами. Отримання їхнього дозволу на все, від індивідуального інвестора до великих фірм і корпорацій. Є певні обмеження щодо випуску окремих видів фінансових інструментів. Утворення портфельних фінансових активів може бути досягнуто через широкий спектр фінансових інструментів, які мають:

1. державні та муніципальні облігації;
2. облігації підприємств;
3. акції відкритих акціонерних товариств;
4. комерційні папери (векселі);
5. похідні (похідні цінні папери);
6. депозитні сертифікати, ощадні сертифікати[34, с 12].

У спеціальній літературі визначено багато особливостей, що забезпечують класифікацію інвестиційних портфельів. Ці ознаки взаємно виключають або суперечливі. У узагальненому вигляді інвестиційні портфелі можуть бути класифіковані за цільовою схемою пріоритетів інвестора під час формування портфеля.

Інвестиції в портфель включатимуть фінансові інструменти, що інвестують в різні форми і форми, що визначають вплив багатьох суб'єктивних і об'єктивних факторів, а саме:

1. фінансові ресурси інвестора (внутрішнє джерело фінансування);
2. можливе залучення зовнішніх джерел фінансування з використанням альтернативних інвестицій (вітчизняних та іноземних);

3. інвестиційний клімат у державі;
4. умови інвестиційного ринку;
5. особисті якості інвесторів (агресивність економічної стратегії, критерії інвестування в ризик, можливість реально управляти портфелем, можливість миттєво реагувати на зміни результатів відповіді на рішення)[72].

Аналіз усіх факторів дозволить інвесторам зосередитися на одній або декількох цілях, враховуючи те, що формує інвестиційний портфель. Сформований портфель можна віднести до певного типу, що потребує належного управління та нагляду.

Останні зміни в економічній літературі все частіше трактуються поняттям «портфель інвестиційних проектів», «портфель реальних інвестиційних проектів», «портфель реальних інвестицій». Деякі інвестори ідентифікують ці поняття з поняттям «інвестиційний портфель», що означає, що всі операції, пов'язані з фінансовими та реальними інвестиціями для різних цілей, можуть включати один портфель, відповідно керований тими ж методами.

На наш погляд, портфель реальних інвестиційних проектів можна розглядати як вид інвестиційного портфеля, який формує окремі суб'єктивні інвестиційні заходи: корпорації, інститути спільного інвестування тощо.

Портфелі реальних проектів, що забезпечують розвиток компанії, створення нових робочих місць, за певних умов доходів. Відмінними рисами таких проектів є низька рентабельність, низька ліквідність, високий ризик через великий капіталізм та термінові терміни реалізації. Формування таких портфелів вимагає великої кількості часу через необхідність виконувати значну роботу, повну з техніко-економічної точки зору. Відомо, що техніко-економічне обґрунтування вимагає ретельного вивчення всіх можливих альтернатив, що враховують засоби інвестування. Такі альтернативні засоби реального проекту призводять до залучення портфеля комерційних високоприбуткових і високопродуктивних проектів для протидії довгостроковим планам [63, с.37].

З огляду на це, компанія повинна сформувати окремий портфель реальних інвестиційних проектів, які будуть використані для отримання прибутку в майбутньому і керовані відповідними методами. У цій же країні слід звернути увагу на трьох обвинувачених термінів інвестиційного розвитку, ніж країни з розвинутою ринковою економікою. У вітчизняній практиці термін реалізації інвестиційного проекту (від наукової ідеї до виробництва готової продукції в обробній промисловості) становить близько 10-15 років, що більше, ніж у США та інших країнах[39, с. 98].

У разі спалаху та стагнації виробництва скорочення довгострокових інвестицій та відсоток бюджетного фінансування таких портфельів на новий рівень, а також можливе регулювання та управління. В умовах стабілізації економіки зниження процентних ставок за кредитами відбувається інтенсифікація інвестиційної діяльності: виникають нові інвестиції в реальні проекти, що сприяє формуванню таких портфельів підприємств з підприємствами. Наприклад, державні, приватні або спільні підприємства намагаються максимізувати прибуток від реалізації проекту. Розподіл прибутку може бути різним для різних учасників. Для цього необхідно переорієнтувати прибутки в рамках портфеля, що діє, а також шукати власні шляхи застосування отриманих сум у вигляді дивідендів [81, с. 25].

Вкладаючи кошти, інвестор розподіляє їх між різними видами цінних паперів, тобто формує свій портфель цінних паперів. Відкриття портфеля цінних паперів здійснюється цілеспрямовано сформульованим комплексом фінансових інвестицій різних типів, призначених для інвестиційної діяльності в певний період відповідно до розробленої інвестиційної стратегії. Тобто інвестиції інвестора в ці цінні папери, які керуються ним як єдині цілі, розглядаються як портфель цінних паперів.

Різниця пріоритетних цілей для портфельів цінних паперів, які формуються інвесторами; види цінних паперів, які включені до цивільних прав; Інвестор по відношенню до ризику, як і інші умови, визначають різноманітність варіантів напрямку і складу портфельів даних і різних інвесторів. Дане

різноманіття портфельів портфельів для практичних цілей інвестиційної діяльності. Наприклад, портфель платежів і портфель доходів, інший і незбалансований портфель, інші основні типи портфельів цінних паперів, які формують інвестиції в реалізацію своїх інвестиційних стратегій [43, с. 23].

На практиці конкретного портфеля цінних паперів для кожного з вищезазначених критеріїв до певного типу. Поєднання комбінацій типів портфельів для кожної категорії характеризується створенням спільних видів портфельів цінних паперів [35, с. 88]. Отже, комерційний банк або інший портфельний інвестор може бути сформований на прибутковому, інституційному, агресивному, сучасному портфелі. Деякі обрані портфельі портфельів мають певні принципи формування і так далі. Об'єднуючи типи портфельів за кожним критерієм, формування портфеля базується на певному методі узагальнених принципів і методів [67, с. 13].

Портфель базується на фінансових інструментах, які визначають високий рівень капіталу. Ці активи можуть включати акціонерні товариства, які утримують основну частину свого прибутку у своїй діяльності для поліпшення своїх фінансових результатів та активів; акції успішно функціонуючих компаній; акції потенційних підприємств і венчурних (ризикових) компаній; довгострокові облігації з купонною ставкою, які можуть забезпечити ринкову вартість облігацій в майбутньому при наявності великої кількості знижок. акції, недооцінені ринком компанії; похідні фінансові інструменти, які сприяють збільшенню капіталу та інших цінних паперів [75, с. 45].

Портфельний дохід формується з цінних паперів, які визначають високий рівень поточної рентабельності малого капіталу. Ці фінансові інструменти включають звичайні та привілейовані акції компаній, які розподіляють значні частини їх чистого доходу на дивіденди; облігації, векселі та ощадні сертифікати з процентними ставками порівняно з середньорічними.

Ви також можете прийняти рішення про проміжний тип портфеля, який спрямований на отримання дивідендів (відсотків) і ставок цінних паперів (портфельів і доходів).

Формування цього виду портфеля здійснюється з урахуванням можливих втрат на ринку цінних паперів як від падіння обмінного курсу, так і від низьких дивідендів або відсотків. Одна частина фінансових активів, що входять до складу портфеля, поєднує у собі вартість капіталу, а іншу - дохід. Втрати однієї частини можуть бути компенсовані іншою країною. Цей тип має портфель подвійного призначення.

До складу цього портфеля входять папери, які приєднуються до власника високого доходу з зростанням інвестиційного капіталу. У цьому випадку йдеться про цінні паперові інвестиційні фонди, у яких ви визначили акції, перший - це високий дохід, другий - капітал.

Хоча інвестор створює портфель або нижче за початковий капітал, на практиці високий рівень портфельних даних може бути "сьогодні" через високий рівень ризику цих активів.

Залежно від типу інвестора існують інституційні та індивідуальні портфелі цінних паперів, які формують такі інституційні інвестиції - юридичні особи та інвестори - фізичні особи [67]. До юридичних осіб, що здійснюють ці цільові цінні папери, належать комерційні банки, інститути спільного інвестування, страхові компанії, брокерські компанії, пенсійні фонди, фінансові компанії та інші суб'єкти господарювання. Індивідуальні портфелі цінних паперів формулюють громадяни, які отримують від своїх цінних паперів пільги, поточні та додаткові доходи [34,с 98].

Типізація портфельів цінних паперів для їх досягнення у відповідності з завданнями інвестування в повну обробку з процесом реалізації своїх цілей формування. Балансовий портфель характеризується повною реалізацією цільової форми її вибору фінансових інструментів. Незбалансований портфель характеризується розбіжностями у його фінансових інструментах. Свого роду незбалансований портфель є незбалансованим портфелем, який раніше був оптимізований, але через необхідність зміни умов інвестиційної діяльності більше не задовольняє інвесторів, тобто він більше не відповідає цілям формування портфеля.

За рівнем ризику портфель цінних паперів можна розділити на агресивні, середньовічні, консервативні і безсистемні. В основі формування цих портфельів лежить різне співвідношення показників прибутковості (у різних його формах - характер дивідендів або природокористування), які належать до певного портфеля[85, с.16]. Рентабельність портфеля та його ризик залишається прямим. Наприклад, агресивний портфель складається з високоорієнтованих цінних паперів, але сукупний ризик цього портфеля вищий порівняно з іншими видами портфельів. Відповідь на мінімізацію ризику при формуванні консервативного портфеля призводить до зниження його виходу. Найбільш важливим у поєднанні прибутковості та ризику є середньорічний портфель цінних паперів[45, с. 115].

У випадку, коли портфель складається з певних категорій цінних паперів однієї компанії, він не є диверсифікованим. Портфель, який складається з різних типів цінних паперів, називається диверсифікованим (широкомасштабним).

У подальшій типології портфельів цінних паперів як структури злочину може бути така інвестиційна якість, як ліквідність.

Крім того, портфелі цінних паперів, залежно від методів управління, можна класифікувати як фіксовані (пасивні) і гнучкі (активні) портфелі. Таким чином, фіксований портфель має набір цінних паперів, які залишаються незмінними протягом всього періоду портфеля. Як правило, цей портфель складається з державних цінних паперів. Існування фіксованого портфеля визначає останні дані про портфелі портфельів. Такий портфель може гарантувати відновлення надійних інвестицій у цінні папери для інвесторів, але не може забезпечити високі доходи [55, с. 84]. На відміну від фіксованого портфеля, формування гнучкого портфеля інвесторів передбачає управління цим портфелем операцій протягом усього його життєвого циклу через інвестиції. Інвестори використовують такі стратегії для активного управління портфелем як грошові перекази; Пошук акцій слаборозвинених компаній та

реорганізованих ринків компаній; спекуляції з випуском нових цінних паперів тощо

Залежно від видів фінансових інструментів, що входять до портфеля, вирішується об'єднаний та спеціалізований портфель. Склад останнього обмежується лише одним аспектом фінансових інструментів. Тобто, спеціалізований портфель може бути представлений у вигляді портфеля облігацій, фондів портфель, портфеля опціонів тощо. Комбінований портфель включає певний набір цінних паперів, що торгуються на ринку [90]. Цей портфель може складатися з акцій, облігацій та інших видів цінних паперів.

Метод інвестування в ці цінні папери може бути необхідним для отримання або іншої конкретної мети (доступ до цінних паперів цінних паперів, майнових прав, створення холдингових структур, розширених сфер впливу і перерозподілу власності тощо).

Тобто можна розрізнити два основних типи, які можна використовувати, включаючи цілі цінні папери в цінних паперах:

- доходи від цінних паперів
- контроль підприємств.

На цій основі портфельні цінні папери класифікуються (для цілей) інвестицій: портфель доходів і спеціальний портфель. Портфель доходів формує залежність від вартості цінних паперів, які перебувають у дивідендах або формують курси валют, і формується спеціальний портфель залежно від його конкретних цілей. У цьому випадку існування конкретного портфеля передбачає інвестування певного доходу, а не безпосередньо з цінних паперів, які потрапляють у цей портфель.

Портфель цінних паперів зазвичай формується на основі певних інвестиційних компаній, а також після формування портфеля реальних інвестиційних проектів [39].

У сучасній економічній теорії ринків існує можливість формування та реєстрації фінансових інвестицій. Підкреслюючи, що попередні роки були

неодноразово нагороджені Нобелівськими нагородами, які містять окремі питання з цих питань.

1.2. Формування портфеля фінансових інвестицій

Сучасні фінансові інвестиції безпосередньо пов'язані з формуванням інвестиційного портфеля. Вона базується на тому, що більшість інвесторів обирають інвестувати більше одного фінансового інструменту, тобто формують певний набір фінансових інструментів. Цільовим вибором таких інструментів є процес формування інвестиційного портфеля.

Інвестиційний портфель є цілеспрямовано сформованим набором фінансових інструментів, призначених для здійснення фінансових інвестицій відповідно до розробленої інвестиційної політики. Оскільки в переважній більшості підприємств, єдиним видом фінансових інструментів для інвестування капіталу є цінні папери, для таких компаній поняття «інвестиційний портфель» ототожнюється з поняттям «портфель цінних паперів» (або «портфель цінних паперів»)[65, с. 34].

Основною метою інвестиційного портфеля є забезпечення реалізації основної інвестиційної політики підприємства шляхом вибору найбільш прибуткових і безпечних фінансових інструментів. З урахуванням заявленої основної мети будується система конкретних місцевих цілей для формування інвестиційного портфеля, основними з яких є:

- забезпечення високого рівня формування інвестиційного доходу в поточному періоді;
- забезпечення високого темпу зростання вкладеного капіталу в довгострокове майбутнє;
- забезпечення мінімізації рівня інвестиційних ризиків, пов'язаних з капіталовкладеннями;
- забезпечення необхідної ліквідності інвестиційного портфеля.

- забезпечення максимального ефекту «податкового щита» у процесі фінансового вкладення капіталу[23, с. 56].

Перераховані конкретні цілі для формування інвестиційного портфеля в значній мірі альтернативні. Таким чином, забезпечення високого темпу зростання вкладеного капіталу в довгостроковій перспективі певною мірою досягається за рахунок істотного зниження рівня формування інвестиційного доходу в поточному періоді (і навпаки). Темпи зростання вкладеного капіталу та рівень формування поточного інвестиційного доходу безпосередньо пов'язані з рівнем інвестиційних ризиків. Забезпечення необхідної ліквідності портфеля може перешкодити включенню в нього як високопродуктивних, так і ризикових фінансових інструментів.

Альтернатива цілям формування інвестиційного портфеля визначає різницю між інвестиційною політикою компанії, яка, у свою чергу, визначає певний тип формуваного інвестиційного портфеля.

Розглянемо сучасні підходи до набору інвестиційних портфельів підприємства, які забезпечують реалізацію конкретних форм його політики управління використанням капіталу у фінансовому інвестиційному процесі.

Згідно з цілями формування інвестиційного доходу, виділяють два основних види інвестиційного портфеля - портфель доходів і зростання портфеля.

Портфель доходів - це інвестиційний портфель, що формується за критерієм максимізації рівня інвестиційного доходу в поточному періоді, незалежно від темпів зростання вкладеного капіталу в довгостроковій перспективі. Іншими словами, цей портфель орієнтований на високий поточний прибуток на інвестиційні витрати, незважаючи на те, що в майбутньому період ці витрати могли б забезпечити більш високу рентабельність інвестованого капіталу.

Зростання портфеля - інвестиційний портфель, що формується за критерієм максимізації темпів зростання вкладеного капіталу в довгострокове майбутнє, незалежно від рівня формування інвестиційного доходу в поточному

періоді. Іншими словами, цей портфель спрямований на забезпечення високих темпів зростання ринку компанії (за рахунок зростання капіталу у фінансовому інвестиційному процесі), оскільки довгострокова норма прибутковості фінансових інвестицій завжди вища, ніж у короткостроковому. Формування такого інвестиційного портфеля може бути забезпечене лише фінансово стійкою компанією[11, с. 43].

Щодо інвестиційних ризиків розрізняють три основні типи інвестиційного портфеля - агресивний (спекулятивний) портфель; Помірний (компромісний) портфель і консервативний портфель. Така типізація портфелів базується на диференціації рівня інвестиційного ризику (і, відповідно, рівня інвестиційного прибутку), який узгоджується конкретним інвестором у процесі капітальних вкладень[45, с. 79].

Агресивний (спекулятивний) портфель є інвестиційним портфелем, що формується за критерієм максимізації поточних доходів або зростання вкладеного капіталу, незалежно від рівня інвестиційного ризику, пов'язаного з ним. Вона дозволяє отримати максимальну прибутковість на вкладений капітал, але це супроводжується найвищим рівнем інвестиційного ризику, при якому вкладений капітал може бути втрачений повністю або в значній пропорції.

Оцінка інвестиційних якостей окремих видів фінансових інструментів впливу є початковим етапом формування портфеля. У процесі розгляду переваг і недоліків різних форм інвестиційних фінансових інструментів з точки зору конкретного інвестора, який здійснює фінансовий контроль за використанням капіталу в процесі фінансових інвестицій. Результати цього етапу формування портфеля визначають співвідношення індивідуальних і боргових фінансових інструментів, що беруть участь у розробці, а також кожен з цих груп - окремих видів фінансових інструментів (акції, облігації тощо)[82, с.56].

Помірний (компромісний) портфель поточного набору фінансових інструментів впливу, згідно з яким загальний рівень портфельного ризику близький до середнього ринку. Звичайно, такий інвестиційний портфель і

регульований прибуток на вкладений капітал також будуть застосовуватися до середнього ринку.

Консервативний портфель власного інвестиційного портфеля, сформований за критерієм мінімізації рівня інвестиційного ризику. Такий портфель, сформований більш обережними інвесторами, практично виключає використання фінансових інструментів, рівень інвестиційного ризику, що перевищує середньорічний ризик. Консервативний інвестиційний портфель забезпечує високий рівень безпеки фінансових інвестицій.

Виходячи з цих основних типів інвестиційних портфелів, формуються різні варіанти з них, які використовуються при реалізації фінансового впливу підприємства. Основними видами інвестиційних портфелів є:

- 1) агресивний портфель доходів;
- 2) агресивний портфель зростання;
- 3) помірний портфель доходів;
- 4) портфель помірного зростання;
- 5) консервативний портфель доходів;
- 6) консервативний виробничий портфель.

Діапазон типів інвестиційних портфелів можна розширити у великій кількості випадків за рахунок їх варіантів, тобто середньої фінансової вартості інвестицій[78].

Визначення цілей фінансового капіталовкладення і виду інвестиційного портфеля, що реалізує обробку політики, що дозволяє безпосередньо перейти до формування інвестиційного портфеля шляхом включення відповідних фінансових інструментів. Ефективність цієї формули, в якій використовується «сучасна портфельна теорія», для розробки окремих нормативних актів або серії авторів - Г. Марковіца, Д. Тобіна, В. Шарпа та ін.

"Теорія портфеля" базується на статистичному методі, який оптимізує формальний інвестиційний портфель за заданим критерієм співвідношення його рівня прибутковості та ризику.

В основі сучасної портфельної теорії лежить поняття "ефективного портфеля", формування якого вимагає більш високого рівня його прибутковості на певному рівні ризику або підвищення його рівня ризику на цьому рівні. Іншими словами, у будь-якому випадку з зазначеними цільовими параметрами формування портфеля інвесторів, необхідно запобігати комбінації рівня доходів і ризику ефективності.

Розглянуто основний зміст окремих етапів та методів портфельної теорії для оптимізації формування портфельних фінансових інвестицій.

1. Оцінка інвестиційних якостей окремих видів фінансових інструментів впливу є початковим етапом формування портфеля. У процесі розгляду переваг і недоліків різних форм інвестиційних фінансових інструментів з точки зору конкретного інвестора, який здійснює фінансовий контроль за використанням капіталу в процесі фінансових інвестицій. Результати цього етапу формування портфеля визначають співвідношення індивідуальних і боргових фінансових інструментів, що беруть участь у розробці, а також кожен з цих груп - окремих видів фінансових інструментів (акції, облигації тощо). Альтернативна структура портфеля фінансових інструментів ($y\%$) [50].

2. Формування інвестиційних рішень для включення в портфель певних фінансових інструментів, що підлягають сплаті за поверненням портфеля, здійснює політику управління використанням капіталу у фінансовому інвестиційному процесі; Наявність на ринку певних фінансових інструментів; Облік фінансових та фінансових інструментів; Словник системного (ринкового) ризику для кожного фінансового інструменту.

Результатом цього етапу формування портфеля є попередній, що стосується прибутковості та ризику переходу від виборців до включення у портфель конкретних фінансових інструментів.

Оптимізація портфеля, спрямованого на зниження рівня ризику на даному рівні прибутковості, базується на оцінці коваріації та диверсифікації відповідних портфельних інвестицій.

Коваріація - це статистична характеристика, яка ілюструє ступінь подібності (або відмінностей) двох розглянутих змінних у динаміці, амплітуді та напрямку зміни. У процесі оптимізації інвестиційного портфеля ми вивчаємо коваріацію змін (коливань) рівня інвестиційного доходу різними порівнянними типами фінансових інструментів.

Коваріаційна щільність між рівнями рентабельності у двох видах фінансових інструментів капітальних інвестицій можна визначити на основі коефіцієнта кореляції.

Коефіцієнт кореляції прибутків для двох інструментів фінансового капіталу може бути виведений від 1 (що означають повну та позитивну кореляцію між розмахуванням знаків). Використовуючи видимість в корупції інвесторного доходу, можливо підібрати підбірних портфелів таких фінансових інструментів, який, не змінюючи середнього рівня рентабельності портфелю, можустотно знать рівень ризику.

Диверсифікація фінансових інструментів для інвестування в капітал можливого ризикованого ресурсного (спеціального) ризику портфеля, відповідно, загальнорівними портфельною ризику. Якщо рівень інвестційної дохідності постійний, до нижній рівень 'портфельної ризику. [25].

Ця цифра також позначає, що диверсифікація може викликати втрату інвесторів портфеля - систематичний ринок диверсифікації (віт може бути відшкодований лішею видового стану премії для ризику).

Результатом цієї стадії є формування портфеля забруднювального мінімального ризику його ризику на даному рівні інвестиційного доходу [56].

Сукупна оцінка генерованого портфеля для спідводіння ріна рентабельності та ризику дозволить оцінити ефективність всіх видів роботодавців і формувань. Відсоток окремих фінансових інструментів у загальному інвестиційному портфелі, виражене в десятки років. УНРП - це рядовий систематичний портфельний ризику, досягнутий під час деверсифікації.

Результати цих подій збігаються з вас, що, можливо, скоротих портфельних ризиків після відношення до вашого середнього ринкового ризику, сформованого на даному рівні інвестиційного портфеля. Для допоможності функціонуванню фондowego ризику цю оцінку потрібно допомагати і показувати рівень ліквідності сформованого портфеля портфелів [5].

Інвестиційний портфель, що відтворює цілісність його формування, як видається, так і для своїх фінансових інструментів, які входять до їхнього інвестування, "інформаційний інвестиційний портфель".

Коефіцієнт кореляції прибутку для двох інструментів фінансового капіталу можна визначити з 1 (що означає повну і позитивну кореляцію між розрахунками значень) до -1 (що означає повну і негативну кореляцію між розширенням вартості). Використовуючи відмінності в корупції інвестиційного доходу, можна вибрати аналогічний портфель фінансових інструментів, який, не змінюючи середнього рівня рентабельності портфеля, може значно знизити рівень ризику [101, с. 92].

Диверсифікація фінансових інструментів для інвестування в капітал може знизити рівень несистематичного (специфічного) ризику портфеля, відповідно, рівня загального портфельного ризику. Якщо рівень прибутковості інвестицій постійний, то нижчий рівень портфельного ризику.

Як графік, перелік використовуваних інструментів капітальних інвестицій може значно зменшити рівень портфельного ризику. На думку західних експертів, у тому числі не менше 10-12 фінансових інструментів, він відповідає мінімальним вимогам для диверсифікації портфелів. Враховуючи невизначеність нашого фондowego ринку, цей критерій може бути дещо знижений [25].

Це різноманіття також означає, що диверсифікація може лише зменшити ризик погіршення інвестиційного портфеля - систематичний ризик диверсифікації (він може бути відшкодований тільки відповідно до премії за ризик). Результат цього етапу формування портфеля забезпечує мінімальний рівень його ризику на цьому рівні інвестиційного доходу [56].

Сукупна оцінка створеного портфеля для співвідношення рівня рентабельності та ризику дозволяє оцінити ефективність всієї роботи над її формуванням. Відсоток окремих фінансових інструментів у загальній вартості інвестиційного портфеля, виражений у десятиліттях. УНРП - це рівень несистематичного портфельного ризику, досягнутий під час диверсифікації.

Результатом цих показників є збіги записів, які можуть зменшити ризик портфеля по відношенню до його середнього ринкового рівня на цьому рівні інвестиційного портфеля. За допомогою функціонування нашого фондового ринку ця оцінка повинна допомогти і показати портфель ліквідності портфеля [5, с. 48].

Інвестиційний портфель, що відповідає цілісності його формування, як у публікаціях, так і в його фінансових інструментах, які є частиною його інвестицій, є "інформаційним інвестиційним портфелем".

1.3. Етапи управління фінансовим портфелем

Управління портфелем фінансових інвестицій - це планування, аналіз та регулювання портфеля, його формування та підтримки діяльності для досягнення своїх цілей, зберігаючи при цьому необхідний рівень ліквідності та мінімізуючи пов'язані з цим витрати.

Існує два основних способи управління портфелем цінних паперів:

1) активне управління передбачає, з одного боку, оплату аудиторських послуг і найбільш ефективних цінних паперів, а з іншого боку, найшвидші відмови від цінних паперів з низькою прибутковістю;

2) активне управління передбачає ретельний моніторинг ринку, оперативні заходи фінансових інструментів, що забезпечують цілеспрямований розвиток, а також швидкі зміни у структурі портфеля. Інвестор користується цією стратегією, намагаючись досягти прибутковості, вищої освіти середнього віку. Активна стратегія управління вимагає значних витрат, оскільки має

інформаційно-аналітичну підготовку, власне програмне забезпечення та техніко-методологічну підтримку для розробки та вирішення програмного забезпечення. Тому такі стратегії вибирають ті інвестори, які мають достатній капітал і висококваліфікований персонал.

3) пасивне управління полягає у створенні добре диверсифікованого портфеля на фронті надзвичайно ризикованого і довгострокового утримання такого портфеля цінних паперів (формування фіксованого портфеля цінних паперів). Пасивне управління портфелем є вразливим, що є достатньо ефективним для успіху цінних паперів та тимчасових документів.

Пасивне управління персонажами для консервативних і помірно агресивних інвесторів. Основними завданнями пасивного контролю є захист депозиту від інфляції та гарантії доходу з мінімальним ризиком та низькими витратами на управління. Цей вид управління передбачає створення добре диверсифікованих портфелів, для яких можна підвищити рівень прибутковості, ризику та ліквідності[8, с. 44].

Пасивні портфелі характеризуються низьким оборотом, мінімальним рівнем накладних та низьким ризиком. Лише близько чотирьох відсотків західних лідерів використовують свою тактику у своїй діяльності як рівень тимчасового невикористання як відповідний пасивний портфель [17].

Незалежно від стратегії та тактики управління інвестиційним портфелем, при його формуванні дотримуються принципи управління інвестиціями.

По-перше, інвестиційний портфель має відповіді на фінансові ресурси компанії. Вибір інвестиційних інструментів обмежує сферу можливого фінансування, що не порушує фінансування стійкості підприємства.

По-друге, оперативне управління портфелем цінних паперів має вихід з принципу забезпечення його керованості. У випадку інвестування у фінансові інструменти, керованість портфеля базується, в принципі, на відшкодуванні можливостей для сек'юритизації та оперативному реінвестуванні наявних грошових коштів для репатріації інвестицій.

По-третє, тактичне управління інвестиційним портфелем має базуватися на стратегічних цілях інвестиційної політики: фінансові інвестиційні ліміти, якість яких включено до портфеля цінних паперів.

По-четверте, обґрунтовуючи прибутковість фінансових інвестицій, фінансовий менеджер повинен враховувати не тільки їх прибутковість, але й можливість зворотного перетворення на готові платіжні інструменти. Для компаній, однак, не відомо, як пожертвувати прибутковістю, щоб уникнути невизначеності і платоспроможності, а також намагатися максимізувати прибуток будь-якої ціни, незважаючи на ризик банкрутства [12, с. 56].

До встановленого принципу забезпечення фінансової керованості, компанії можуть використовувати власне або довірче управління портфелем цінних паперів.

Самостійне управління інвестиційним портфелем здійснюється при високому рівні кваліфікації фахівців компанії та їхній достатній інформації про ситуацію на фондовому ринку. У той же час сам інвестор може іноді виходити на ринок цінних паперів, який користується послугами брокерів. Довірче (довірче) управління інвестиційним портфелем полягає в передачі інституційних інвесторів (інвестиційних компаній і фондів, трастових компаній, банків) управління функціями управління: розрахунки цінних паперів, їх зберігання, посередництво в залученні, обліку, представленні інтересів підприємств На користь акціонерів тощо. Довірче управління може здійснюватися на агентській основі або при повному представництві (без попередньої координації операцій з цінними паперами з власниками).

Керування портфелем здійснюється шляхом реструктуризації фінансових активів, що передбачає:

- збереження в портфелях, що охоплюють доходи та ліквідні цінні папери;
- використання отриманих доходів від інвестицій для сплати поточних витрат;
- реінвестування чистого прибутку в нові цінні папери та реальні проекти.

Враховуючи місцеве скорочення прямих збитків і витрат поточних доходів від цінних паперів до періодичних циклічних змін процентної ставки на фінансових ринках, необхідно регулювати розмір та склад інвестиційного портфеля компанії [99, с.44].

Процес управління повинен розглядатися як найбільш активний елемент системи управління, який надає вплив на фактори, з стану яких результат залежить від роботи контрольованого об'єкта.

Процес управління портфелем цінних паперів може бути визначений як сукупність управлінських інвестиційних ресурсів; аналітичні інструменти для оцінки та прогнозування; методи та інструменти реагування на події на фондовому ринку та важелі впливу інвестиційного середовища [106, с. 56].

Виділяють такі структурні елементи процесу керування:

- мета управління;
- фактори управління;
- методи впливу на фактори управління;
- ресурси управління.

Існують також інші структурні елементи: інструменти управління; об'єкт управління; середовища управління. Перші структурні елементи механізму відносяться до предметної області дослідження, а одиниця "управління навколишнім середовищем" - до об'єкта.

У процесі дослідження мета управління може бути як якісною, так і кількісною. У разі кількісного вираження мети мета перетворюється на критерій, таким чином мета стає основним індикатором інвестора. Критеріями управління портфелем цінних паперів можна вважати досягнення таких показників стійких цінностей: зростання портфельних активів (для довгострокових інвестицій); рівень рентабельності операції (у випадку короткострокових інвестицій); рівень хеджування активів (оборонна стратегія); визначена структура портфеля; висока ліквідність портфеля; Цільові цілі фінансування [74, с. 57].

При побудові процесу формування портфеля цінних паперів, наступним кроком є пошук факторів контролю, які необхідно вирішувати для виконання поставленого завдання та досягнення поставленої мети. Такими факторами вважаються властивості та елементи об'єкта управління в цілому, властивості цих елементів і взаємозв'язок з іншими елементами, взаємозв'язок об'єкта управління з інвестиційним середовищем. Вважають ступінь дотримання управлінських критеріїв для організації впливу на фактори управління, а також визначення необхідності мобілізації ресурсів для приведення факторів управління у відповідність до поставленої мети.

Основними елементами управління портфелем фінансових інвестицій можуть бути:

- рентабельність;
- ліквідність;
- ризик (хедж).

Міра узгодженості факторів оцінюється шляхом зіставлення виявлених цілей і отриманих результатів (витрати, прибуток, ефективність). Оцінка когерентності факторів може бути досягнута тільки після отримання перших результатів, характер яких, перш за все, залежить від обраних методів впливу факторів управління. Характер впливу залежить від характеру фактора та його сприйняття різними методами впливу. Складність елементів впливу факторів різного походження обумовлює об'єктивну необхідність формування комплексного механізму управління портфелем цінних паперів. Питання класифікації методів впливу залишається спірним. Автори пропонують наступну класифікацію за характером впливу: методи прямого впливу та методи непрямого впливу.

До методів безпосереднього впливу відносять такий контроль, дії якого безпосередньо орієнтовані на фактор управління [88, с. 90]. Непрямі методи створюють сприятливе середовище для розвитку необхідних тенденцій навколо контрольного фактора. Для досягнення відповідного значення вищезазначених критеріїв використовуються як методи прямого, так і прямого впливу. За

допомогою методів впливу утворюються ресурси, які є невід'ємною частиною процесу управління. Автори пропонують використовувати прямі та непрямі методи управління портфелем цінних паперів за такими критеріями:

1. Критерій «темпу зростання вартості портфельних активів». Методи прямого впливу: встановлення цін на велику кількість цінних паперів, що впливають на цінову ситуацію на ринку, і, відповідно, вартість портфеля; суттєве зменшення кількості присутніх на ринку цінних паперів, безпосередньо впливає на баланс ринкового попиту і пропозиції і збільшує вартість портфеля цінних паперів.

Таким чином, можна виділити два основні прямі методи впливу на встановлення певних темпів зростання вартості активів портфеля цінних паперів:

- вплив цін;
- кількісний ефект.

Можна також окремо визначити методи непрямого впливу на критерій: ціновий та кількісний вплив на ринкову ситуацію цінних паперів з високим рівнем кореляції з цінними паперами, що знаходяться в портфелі інвестора; вхід на ринок новин, необхідний так чи інакше для підтримки необхідного ходу подій, або навпаки - проведення таких новин на деякий час; вплив на середовище фондового ринку адміністративним методом.

Також можна окремо визначити методи непрямого впливу на критерій: ціновий і кількісний вплив на ринкову ситуацію цінних паперів, які мають високий рівень кореляції з цінними паперами, які знаходяться в портфелі інвесторів; вхід на ринок новин, необхідний так чи інакше для необхідної події, або навпаки - проведення таких новин на деякий час; (для середнього інвестора він дає право подавати уповноважені комітети і комітети пропозиції окремо або створювати відповідні організації громадських організацій, організацій і тільки в економічному просторі)[56, с. 100].

2. Критерій «Рівень рентабельності від операції». Серед методів безпосереднього впливу - вибір мобілізувати максимальний обсяг коштів,

необхідних для перспективної попередньої придбання активів, таким чином беручи прямі операції з мобілізації коштів. Методи непрямого впливу полягають у використанні методів аналізу та прогнозування змін ставок та штучних змін або недооцінки вартості нерухомості на ринку. Ці обидва способи мають порятунок, і тому підвищують або знижують ціну для вивчення ситуації та внутрішньої вартості активів.

3. Критерій "рівень хеджування активів". Основними прямими методами є: ведення балансу та вага портфеля, тобто складний портфель не вимагає однорідного відношення до видів цінних паперів, їх випуску, періодів обігу або поступок, а також основних показників цінних паперів. портфель. фактори управління; при необхідності, щоб зменшити кількість високоризикових цінних паперів з відповідними показниками більшості цільових цінних паперів з низьким рівнем доходу, слід зазначити, що в той же час портфель кредитного постачальника не був альтернативою традиційним інвестиційним об'єктам. За цим критерієм можна виділити наступні непрямі методи впливу: знецінення цінних паперів протилежного напрямку; підтримка відповідного сектора запасів сприяє створенню сприятливих умов для подальших інвестицій[67].

Що стосується методів експозиції при розгляді таких критеріїв, як "визначена структура портфеля" та "висока ліквідність портфеля", слід зазначити, що ці показники цих критеріїв повинні просто запобігати його портфелю цінних паперів. у відповідності з зазначеними умовами. Але ці критерії дещо повторюються. Отже, ліквідність портфеля може формуватися як при його затримці цінних паперів - змінах активів, так і при змінному портфелі певних портфелів, що входять до портфеля - пасивні зміни. Щоб запобігти негативним пасивним змінам, інвестор повинен використовувати методи експозиції, які були призначені критерію хеджування активів. Структура портфеля також підпадає під вплив активних та пасивних змін, а також його ліквідності. На тлі запобігання можливим негативним наслідкам таких змін слід використовувати наведені вище методи впливу на фактори управління[41, с. 95].

4. Критерій "Впровадження цільового фінансування". Методи прямого впливу на цільове фінансування можуть бути витрачені або неактивні, спрямовані на фінансування об'єкта, включаючи зміни показників факторів управління портфелем цінних паперів. Відповідь опосередковано впливає на визначення заходів, які впливають на навколишнє середовище фонду фінансування, та, як наслідок, змінює цільові показники фінансування. У процесі класифікації методів впливу факторів управління і визначення теоретичних основ їх функціонування необхідно виявити та класифікувати основні причини реалізації того чи іншого впливу інвесторів.

Виділяють такі причини впливу на фактори управління портфелем цінних паперів:

- управлінський (диктується волею власника);
- економічні (диктуються економічною ситуацією на ринку);
- інституційні (продиктовані законом);
- соціально-психологічний (диктується стереотипом, стилем поведінки, модою).

Причини управління впливають на залучення з індивідуального бачення інвестицій стратегії формування і управління портфелем цінних паперів. Загалом такі причини призводять до активізації інвесторами методів прямого опромінення та локальних. До таких причин відносяться: стратегія інвестора; фінансовий стан інвестора; Індивідуальні інтерпретації значення отриманих новин; психологічні особливості інвестора; рівень кваліфікації інвестора або його брокерів[29, с. 59].

Економічні причини впливають на вирішення інтересів і мотивів різних суб'єктів фондового ринку, які спонукають інвесторів діяти відповідно до економічної ситуації. Вони впливають не на вибір варіантів дій інвестора, а на процес формування інвестиційної діяльності. Вони заохочують як використання прямих методів впливу, так і посередника. До економічних причин належать: тенденції фондового ринку; фінансовий стан інвестора; зміни інфраструктури фондового ринку; перспективи інвестицій в окремих емітентів.

Інституційні причини виникають внаслідок впровадження інфраструктурних змін на фондовому ринку країни, встановлення нормативно-правової бази та сприятливого економічного середовища. Як правило, вони вважають, що вони спонсорують методи прямого впливу, або вони опосередковані методами. Такими змінами можуть бути: зміна інфраструктури фондового ринку; нормативні акти; нові фондові інструменти; державні програми[50, с. 69].

Соціально-психологічні причини є наслідком сукупної поведінки всіх учасників фондового ринку. Тому сукупність визначає тенденції фондового ринку, напрямок руху цін. Їх особливість полягає в тому, що такі причини можуть бути як індивідуальними, так і масовими. Тобто поведінку інвестора можна викликати як його особисту психологічну ситуацію, яка широко поширена. Причини цього типу викликані як до методів безпосереднього впливу, так і до методів опосередкованого впливу, та можуть бути як прямими, так і непрямими методами. До таких причин відносяться: стереотип, поведінка; тривога, страх, радість, витривалість; Тобто перед використанням методу впливу інвестора необхідно вивчити сукупність причин, що пов'язано з необхідністю такого введення, для остаточного визначення змін у стратегічному управлінні.

Формування механізму управління портфелем цінних паперів полягає у визначенні сукупності ресурсів, що використовуються для управління впливом управління на стан відповідних контрольних факторів. Тобто, ресурси слід розуміти як джерело впливу на фактори управління. Такими джерелами є:

- 1) фінансові ресурси: кошти (довгі, короткі, власні), цінні папери та сформовані права учасників у всьому портфелі цінних паперів (високодохідні цінні папери з низьким доходом, золота серія, цільові цінні папери);
- 2) нематеріальні ресурси: винаходи; проекти; інтуїція;
- 3) управлінські ресурси: концепція управління, система управління, швидкість прийняття рішень, гнучкість управління, обізнаність[77, с. 91].

Дана класифікація цінних паперів відображає їх поділ на прибутковість та ризик для інвесторів, які можуть бути орієнтовані шляхом перегляду інвестиційної стратегії для себе. Варто відзначити, що «цільові цінні папери» також у цьому випадку є показниками іншої прибутковості та ризику, а саме, їх цільового характеру випуску та відсотка для конкретних інвестицій з цією метою і визначається їх прийменниками та ризиками. Інвестор може формувати різні комбінації в межах цього портфеля.

Виділіть наступні комбінації:

- інвестиційний портфель;
- торговий портфель;
- портфель цільових цінних паперів;
- портфель цінних паперів.

Фактично портфель цінних паперів є об'єктом управління, що дозволяє розрізняти етапи процесу управління та встановлювати їх доцільність:

- 1) формування портфеля цінних паперів;
- 2) облік та зберігання портфельних активів;
- 3) експертиза;
- 4) підготовка до продажу активів;
- б) реалізація активів;
- б) відтворення (реінвестування в нові активи).

Для успішного формування ресурсів для управління портфелем цінних паперів необхідно здійснювати виборчі інструменти, що дозволяють оптимізувати розподіл коштів на ці ресурси, виявляти необхідні обсяги ресурсів і постійно оцінювати дозу використання цих ресурсів. Виходячи з того, що управління портфелем цінних паперів досить дисфункціональне, а також управління динамічним середовищем управління, тобто фондового ринку, слід зазначити, що засоби управління повинні бути мобільними, зрозумілими і складними. Але перед усіма спостереженнями розуміється, що будь-який механізм повинен адаптуватися до зовнішніх умов, тому управління є невід'ємною частиною процесу управління портфелем цінних паперів.

Екологічний менеджмент фондового ринку країни, що складається з наступних елементів: законодавча база; існуюча інфраструктура; проблеми та перспективи розвитку; непрофесійні учасники ринку. Екологічний менеджмент, як і управління факторами, мають власні ресурси, які забезпечують, на основі всіх, своїх, середовищ і функцій. Такими ресурсами є: нормативно-правове забезпечення; методичне забезпечення; організаційна підтримка; інформативність. Характер та успіх будь-якого середовища для захисту від фактичного використання відповідних ресурсів, які потенційно та ефективні [49].

Висновки до першого розділу

За результатами дослідження, проведеного у першому розділі, ми сформулювали ряд висновків.

1. З юридичної точки зору цінні папери – вкладення у різноманітні фінансові інструменти. А з економічної точки зору фінансові інвестиції являють собою різні фінансові активи (акції, облігації, грошові документи, фінансові вкладення та ін.), з приводу привласнення яких виникають виробничі відносини між різними економічними суб'єктами, насамперед у сфері обміну.

2. У визначеннях економічних термінів «акція» та «облігація» (як видів цінних паперів) повинен бути врахований як економічний так і юридичний зміст. Критичний аналіз різних поглядів на ці поняття, дослідження їх сутності дозволили нам дійти до наступних висновків. Облігації, з економічної точки зору слід визначати як вид (форму) фінансового активу, з приводу привласнення якого виникає певна підсистема виробничих відносин між різними економічними суб'єктами.

3. Беручи до уваги вимоги підпорядкування та цілісності, ми істотно представлені доповнено класифікацію портфельів інвестицій : за домовленістю тавикористання; методом отримання доходу; методом погашення; від

функціонування ринку; за тривалість існування; - ліквідність; за валюту за вартістю; у формі існування; за стандартними (всі критерії класифікації цінні папери даються у відношенні цілісності та підпорядкування).

4. З урахуванням різних точок зору вітчизняних та зарубіжних економістів та з урахуванням значимості (ваги) інвестицій, ми істотно доповнили та привели у відносини субординації та цілісності класифікацію цінних паперів, у тому числі, окремо акцій та облігацій.

РОЗДІЛ II. ХАРАКТЕРИСТИКА ЕКОНОМІЧНИХ МЕХАНІЗМІВ УПРАВЛІННЯ ПОРТФЕЛЕМ ФІНАНСОВИХ ІНВЕСТИЦІЙ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

2.1. Організаційна структура ТОВ «УАПРОМ»

Дослідженням виступає ТОВ «УАПРОМ». Повне найменування Товариство з обмеженою відповідальністю «УАПРОМ». Сьогодні це велика потужна компанія, лідер електронної комерції в Україні. Відома організація як EVO. Компанія «УАПРОМ» має таку організаційну структуру:

- Директор - це ключова фігура компанії. Від його бачення залежить стратегія і тактика розвитку проекту. Директор розподіляє зони відповідальності, контролює ефективність роботи кожного відділу аж до співробітника.

- Фінансовий відділ

- Бухгалтерія

- Юристи

- Відділ маркетингу: директор маркетингу, інтернет-маркетологи, SEO фахівець, SMO фахівець.

- Технічний відділ: відділ IT, WEB-дизайнер, програмісти, контентменеджер.

- Кадрова служба

- Клієнтська підтримка

- Комерційний департамент : квідділи продажу, консультації і супроводу -

Згідно організаційної структури, бачимо складну систему. Всі відділи тісно між собою пов'язані та працюють на користь компанії, досягаючи спільної мети. Підприємство є прибутковим, працює стабільно, розширюючи та відкриває нові проекти.

У 2016 році українці придбали на майданчиках компанії товарів на більш ніж 10,5 млрд гривень. Історія компанії почалась у 2008 році із заснування

маркетплейсів. Prom.ua в Україні, Deal.by в Білорусі, Satu.kz в Казахстані, Tiu.ru в Росії.

У 2015 році до компанії приєднався онлайн-сервіс замовлення послуг Kabanchik.ua. У тому ж році було запущено торговий майданчик для державних і комерційних закупівель Zakupki.prom.ua.

У 2016 році засновники Prom.ua запустили онлайн-маркет перевірених продавців Bigl.ua та маркетплейс унікальних товарів Crafta.ua. Власне компанія EVO була створена у травні 2016 року з метою об'єднання самостійних проєктів під єдиним парасольковим брендом. У травні 2016 року Prom.ua оголосив про реорганізацію в компанію EVO.

Приводом для цього стало зростання кількості самостійних проєктів в декількох країнах, які з 2015 до 2016 року розвивалися під крилом Prom.ua. Це закономірно призвело до необхідності появи єдиного міжнародного зонтичного бренду, який би об'єднав всі засновані інтернет-майданчики, створені компанією Prom.ua або приєдналися до неї. В результаті на карті світового ринку електронної комерції з'явилося нове ім'я – EVO.

EVO — українська продуктова ІТ-компанія, яка створює маркетплейси, на яких сотні тисяч підприємців продають свої товари та надають послуги мільйонам користувачів. EVO — один з лідерів ринку електронної комерції України. Компанія розвиває такі проєкти: Prom.ua, Bigl.ua, Zakupki.prom.ua, Crafta.ua, Kabanchik.ua, Vchasno.com.ua, Shafa.ua, EVO.business — в Україні; Deal.by, Satu- в Білорусі і Казахстані. «Починаючи з 2015 року, паралельно з розвитком маркетплейса Prom.ua, а також Satu.kz, Deal.by, ми купували і запускали нові проєкти в e-commerce.

Спочатку — онлайн-сервіс замовлення послуг Kabanchik.ua, потім — торговельний майданчик державних і комерційних закупівель Zakupki.Prom.ua, за нею — Bigl.ua. Таким чином, необхідність створення компанії, яка об'єднала б наші проєкти під єдиним брендом, назріла давно», — так прокоментував появу EVO генеральний директор Микола Палієнко. Мажоритарним акціонером EVO є група компаній Naspers — один з найбільших світових

інтернет-холдингів, що є також акціонером OLX, Allegro, SimilarWeb. Naspers - глобальна південноафриканська компанія зі штаб-квартирою у м. Кейптаун. Її діяльність поширюється на електронну комерцію (сайти інтернет-оголошень, сервіси порівняння цін, інтернет-магазини, онлайн-платежі тощо), телебачення (супутникове, наземне цифрове) та друковані ЗМІ.

Naspers заснована у 1915 році, її акції котируються на фондовій біржі у Йоганнесбургу.

Основний бізнес EVO - онлайн-майданчики, кожна з яких дає можливість сотням тисяч компаній і приватних підприємців торгувати, розвиватися і еволюціонувати. Онлайн-майданчики EVO займають провідні ролі на ринках інтернет-торгівлі України, Казахстану і Білорусі, при цьому темпи їх розвитку випереджають середній темп розвитку онлайн-торгівлі в цих країнах.

Група компаній EVO включає в себе та розвиває наступні проекти електронної комерції :

Prom.ua - торгова площадка, яка допомагає продавцям продавати, а покупцям купувати товари та послуги в мережі. Обслуговуючи більше 2 мільйонів відвідувачів на добу, Prom.ua є лідером свого сегменту ринку в Україні. Найбільший маркетплейс в Україні з конструктором інтернет-магазинів, проект групи компаній EVO. На платформі Prom.ua будь-який підприємець може створити інтернет-магазин самостійно, без допомоги ІТ-фахівців.

Проект був створений майже 10 років тому, в роки початку розвитку e-commerce. У той час підприємці стикалися з проблемою оптимального способу старту бізнесу в інтернеті. Розробка повноцінного інтернет магазину коштувала досить дорого. Також наявність готового інтернет-магазину ніяк не вирішувало питання залучення покупців. Для того, щоб допомогти вирішити всі ці проблеми, були запущені prom.ua (tiu.ru, satu.kz, deal.by). Це один продукт, але він представлений в 4 країнах - в Росії, Білорусі, Казахстані. Все цих 4 проекти ми всередині команди називаються prom +

Підприємець реєструється, запускаючи окремого менеджера, щоб уточнити його потреби та інформацію про свою ідею та рекомендувати пакет просування. Реєструючись на сайті, підписка отримує свій власний сайт, який він може налаштувати для себе, використовуючи конструктор. Також всі його товари та послуги відображаються в загальних каталогах товарів на порталі, на будь-якому з мільйонів зібраних клієнтів.

Абревіатура B2C (від бізнесу до споживача) відноситься до комерційних відносин, які виникають між організаціями, що купують, і кінцевим покупцем (який зазвичай є людиною).

Покупець купує товар для себе. Продукт (послуга) в даній ситуації є об'єктом бізнесу, а його суб'єктами є користувач і організатор-продавець.

Взаємодія з B2B є однією з зв'язків, що складають ланцюжок бізнес-процесів у сучасній підприємницькій діяльності. Кожен переконаний, що B2C перебуває у працьовитому житті, а також особисті відносини між бізнесом та клієнтом [43].

Цей тип відносин передбачає прямі продажі та зменшення кількості посередників. Що менше посередників, тимчасових простіших організацій, що забезпечують конкурентоспроможні ціни на землю і контролюють свої ціни на маржінальність продажів.

Роль асортименту. Компанії, які використовують сферу своєї діяльності, завжди зацікавлені в розширенні спектру послуг та послуг: вони поширюють свій вплив на всі сегменти ринку. Цей процес передбачає відмову від придбаних супермаркетів, де споживач може купити буквально все, що хоче. Крім того, тут будуть запропоновані відповідні послуги - наприклад, обладнання, обладнання та кухонне обладнання або комп'ютерне обладнання.

Роль індивідуального клієнта. Слід визнати, що в сегменті компанії, яка отримує невелику суму, трейдер отримує прибутки для прибуткових великих продажів, які продаються різними споживачами. Іншими словами, його (трейдер) більше цікавить споживачів на ринку, ніж у конкретного клієнта [11]

Однак, якщо власник бізнесу вирішив, що неправильне пиво зможе залучити нових клієнтів до свого магазину, він запише одного з чиновників з новою категорією і негативною покупкою великої партії. Звичайно, це трапляється нечасто, але відразу зрозуміло, що бізнес-менеджери B2C думають глобально.

B2C-продажів є самим бізнесом, який продається. Вони розкривають специфіку бізнес-методів і конкретних маркетингових технологій, спрямованих на споживання. Їх ще називають роздрібними технологіями.

Основні особливості маркетингу B2C:

- орієнтація компанії-виробника на взаємодію з кінцевим користувачем;
- товар купується замовником для себе; рішення про необхідність придбання товару здійснюється незалежно;
- клієнт не є експертом;
- придбання продукту, клієнта обслуговується не тільки їхніми потребами, але й емоціями;
- Цикл продажів короткий; окремий покупець для бізнесу не важливий - важлива тільки вартість продажу;
- обов'язкове застосування засобів масової комунікації;
- орієнтація продавців на шаблонні рішення.

Таким чином, можна зробити висновки про ключові особливості сфери B2C. Незважаючи на те, що індивідуальний споживач не дуже цікавий, він (продавець) надає споживачам великі можливості для задоволення своїх потреб. Замовник може купити все в одному місті. Рентабельність B2C здійснює масові продажі за відсутності численних посередників.

Zakupki.Prom.ua є офіційним учасником і однією з найбільших торгових майданчиків системи електронних закупівель ProZorro - Державної електронної аукціону ProZorro. Сайт є частиною серії проєктів EVO.

Сайт Zakupki.Prom.ua був створений для державних закупівель у 2015 році - після того, як Prom.ua став однією з систем спільних закупівель ProZorro [2].

Сьогодні на сайті Zakupki.Prom.ua оголошені тендери таких великих державних установ, як Міністерство оборони України, Міністерство юстиції України, Національний банк України, НБК, "Нафтогаз України", ВАТ "Укрпошта", Ощадбанк і Інше В цілому, через сайт він оголошує близько 30% всіх державних підприємств і підприємств, що працюють в ProZorro.

У середньому понад 15 тис. Комерційних компаній та підприємців беруть участь у електронних закупівлях протягом місяця. Третина з них працюють на сайті Zakupki.Prom.ua.

У жовтні 2016 року сайт став одним із засновників системи електронних комерційних закупівель RIALTO [3], де проводяться тендери приватними компаніями. Протягом першого року функціонування системи на сайті було оголошено торгівлю в 1,8 млрд. Грн. Серед тих, хто купує товари та послуги у сфері закупівель. Prom.ua, ТОВ "Воля-Кабель", ТОВ "Брокер-Україна", ТОВ "ДК Україна" (Ватсонс), ВК Золота Зірка, ПАТ "Фармак", ПАТ "МАУ" та інші.

31 жовтня 2016 року компанія Zakupki.Prom.ua оголосила про персональні електронні торгівлі в системі аукціонів ProZorro Public Proxmoх [4]. Сайт активно брав участь у створенні системи, яка зараз працює над розширенням можливостей з продажу державної та комунальної власності, майнових прав, фінансових активів тощо [15, с. 45].

Аукціони в ПроЗорро.Продукти через покупки.Пром.ua оголошують Національний банк України (продаж активів неплатоспроможних банків), Укргазвидобування, Національна громадська телерадіокомпанія України (оренда). Тільки за перший рік експлуатації сайту було оголошено 5,4 тис. Аукціонів на суму більше 220 млн грн.

З 2015 року закупівель.Пром.ua регулярно проводить Форум закупівель [6]. Це найбільша подія в Україні, присвячена державним і комерційним закупівлям, зокрема обміну досвідом між державою та бізнесом.

Продаж і відкриті системи комерційних покупок RIALTO. Проект EVO B2B / B2 [18, с. 74].

У 2014 році Prom.ua став співробітником нової системи державних закупівель ProZorro, що дозволило представникам бізнесу взяти участь у відкритті публічного тендеру з дотримання державних тендерів в історії України. В рамках цієї системи було запущено торгову платформу Zakupki.Prom.ua.

Успіх реформи державних закупівель підштовхнув до створення проекту ProZorro. Продажі - Електронні державні закупівлі. Сьогодні клієнти можуть придбати ділянку для активації Фонду гарантування вкладів фізичних осіб України та НБУ (в основному вони розширюють діяльність неплатоспроможних банків), а також право оренди. 27 вересня 2017 року почалася модель «голландських аукціонів» - для продажу лотів, реальної вартості, яка стала або не може бути визначена. У серпні 2018 року ProZorro почала продавати аукціони з продажу малих приватизацій.

Для того, щоб увійти в український бізнес, необхідно заощаджувати товари та послуги за рахунок залучення учасників ProProm.ua через відкриті електронні торгівлі RIALTO. Метою проекту є впровадження принципу прозорості та простоти в комерційних закупівлях.

Команда Zakupki.Prom.ua регулярно проводить Форум закупівель, масштабну акцію, на якій можна придбати та встановити послуги, дізнатися про правила проведення та участі в тендері, ознайомившись з юридичними особами та державними покупцями. Восени 2017 року Закупський форум відбувся вперше в чотирьох містах України: Дніпро, Одеса, Харків і Львів. А навесні 2018 року на Форумі закупівель змінив формат: пройшов онлайн і завдяки цьому був доступний учасникам в будь-якому куточку світу.

Zakupki.Prom.ua не тільки для тендерів і пропозицій, але і для ресурсів, які забезпечують навчання, захист і підтримку покупців і постачальників, які консультують їх з будь-якого питання: від максимально правильної і комфортної участі в тендері до підписання контракт або оскарження результатів. Zakupki.Prom.ua - технологічний і зручний сервіс для українських державних підприємств і всього українського бізнесу.

B2B (сегмент ринку) - сукупність дій і процесів, які включають дослідження ринку, розробку маркетингової стратегії, просування, аналіз даних з наданням місцевих продуктів і переваг між компаніями. Співпраця може здійснюватися безпосередньо або через посередників.

Мета B2B береться з стратегії, в цьому відношенні існує три види маркетингу: оперативні, тактичні, стратегічні. Кінцевою компанією у будь-якому випадку є надання комерційних вигод за рахунок поставлених товарів або послуг іншим компаніям.

Компанії можуть сформувати відділ маркетингу в структурі (інші) або використовувати послуги аутсорсингу, які обмежують їх спеціалізованими установами або окремими фрілансерами. Найбільш ефективним є маркетолог або відділ маркетингу, але частина роботи підпорядкована.

Цільова аудиторія B2B - співробітники компанії, які купують товари та послуги.

Корпоративні фонди B2C Інтеграція B2C: Як правило, транзакція B2C відбувається через посередника (уряд або агент), у сегменті B2C всі операції відбуваються між компаніями безпосередньо або через спеціалізованих посередників.

Ключові відмінності між B2B-маркетингом і B2C-маркетингом:

- цикл реалізації продукції та послуг B2B, який триває кілька місяців, що неодноразово переглядається циклом продажів у сегменті B2C;
- найпопулярніші продукти і послуги, які є більш складними, характеризуються широким спектром функцій;
- кількість клієнтів у сегменті B2C - це декілька клієнтів B2C;
- Загальний обсяг сегмента B2B B2 більше ніж один раз: деякі покупці купують більше, ніж інші. Відповідь, дослідження B2B INSTITUTE, включає значну частку значущих клієнтів, тобто, на відміну від вибірки B2C, вибір B2B повинен бути змінений;

- обмежена кількість людей впливає на рішення про закупівлю, що призводить до необхідності визначення та розуміння їх ролей (іноді необхідно визначити від 5 до 10 осіб, які приймають рішення);
- обґрунтування рішення про купівлю в сегменті B2B, частина покупки в сегменті B2C базується на емоціях [12, с.45];
- купівля B2B є значним корпоративним брендом у сегменті B2C важливих брендів окремих продуктів;
- маркетингові повідомлення в B2B B2B індивідуальні, ніж B2C;
- знання товарів. Обсяг продукції B2B, їх склад та їх важливість призводять до необхідності мати технічні знання та досвід Покупця, вводячи цей складний вибір купівлі або зміни пропозицій - колективної праці;
- просування каналів у сегментах B2B та B2C є дуже важливими.
- ціноутворення. У сегменті B2C ціна визначається міцністю бренду, дизайном, географією. Сегмент B2B визначає вартість покупки, історію відносин, важливість клієнта, умови оплати, післяпродажне обслуговування, облік різних варіантів використання продукту, оцінку майна протягом усього періоду [74, с. 104].

Використовуйте маркетингові дослідження. У центрі уваги сегменту B2C є вивчення споживчих переваг, необхідних для вирішення проблем. Завдання у сегменті B2B різноманітні та визначаються продуктом, ринком, конкурентними перевагами, специфічними факторами. B2G - поле діяльності для великих гравців. Але навіть починаючі підприємці не соромляться знати, які їхні особливості. Під B2G (business to government) або B2G-маркетинг розуміють систему взаємозв'язку між комерційними організаціями та державою.

До таких відносин належать: надання послуг та надання товарів, а також розробка та надання послуг державним установам.

Особливості сегмента B2G:

- складний і багатоетапний механізм прийняття рішень;
- система тендерних закупівель;

- спеціальність і склад фінансових умов, а також механізми закупівель;
- постійність відносин між державними установами та постачальниками послуг;
- вражаюча шкала залучення адміністративного ресурсу в усі процеси взаємодії;

Як функціонує B2G ринок. Ринок B2G функціонує завдяки таким формам відносин між державою і бізнесом:

- поставка товарів і надання послуг державі;
- оренда (бізнес = орендар, держава = орендодавець);
- лізинг техніки;
- концесії.

Найчастіше держава взаємодіє з власниками бізнесу шляхом здійснення закупівель. Закупівлі здійснюються в інтересах різних органів влади, відомств і їх підрозділів, а також для задоволення потреб муніципальних утворень і замовників. Процес здійснення таких закупівель супроводжується бюрократичними складнощами. Всі закупівлі, ініційовані державою, повинні проводитися відповідно до численних законами - як місцевими, також і федеральними.

Ще один спосіб взаємодії комерційних організацій і державних органів називається приватно-державним партнерством. Подібні партнерства створюються для того, щоб спільними силами вирішувати складні соціально-значущі завдання. У цій ситуації комерсант інвестує кошти в певний державний проект, що сприяє задоволенню потреб держави і суспільства.

Продажі в сфері B2G здійснюються професіоналами, які забезпечують:

- проведення моніторингу потреб клієнтів (відомств, установ);
- пошук державних замовників;
- супровід угод;
- здійснення контролю над платежами держзамовників.

В цілому, дана сфера бізнесу характеризується складністю і специфічністю взаємовідносин між сторонами. Робота в ній вимагає виняткових знань в питаннях законодавства

Kabanchik.ua - онлайн-сервіс пошуку виконавців для замовлення побутових послуг і робіт, а також дрібних бізнес-задач, проект компанії EVO. Сервіс об'єднує замовників, яким потрібно виконати роботу, і виконавців, які готові її виконати за винагороду. Щодня за допомогою Kabanchik.ua виконується більше 500 різноманітних завдань в 100 різних категоріях.

Перша версія проекту була запущена у вересні 2012 року в Києві стартаперами Романом Кірігетовим і Олександром Юр'євим. Проект Kabanchik.ua на момент запуску називався «Метнись кабанчиком».

Навесні 2013 року в результаті відбору з 150 проектів команда «Метнись кабанчиком» стала резидентом бізнес-інкубатора EastLabs і отримала 20 тисяч доларів на розвиток проекту. В кінці 2013 року проект став переможцем у фінальній битві біржі інвестиційних проектів «StartUp.ua» і в спеціальній номінації Яндекса «The Best Consumer Startup» на конференції IDCSEE-2013.

У 2014 році стартап отримав додаткові інвестиції в розмірі 60 тисяч доларів від бізнес-ангелів. Інвестиції допомогли розширити проект ще надва міста: Харків і Дніпропетровськ.

У лютому 2015 року маркетплейс Prom.ua придбав стартап «Метнись кабанчиком». За умовами договору вся команда сервісу продовжила роботу над проектом. Сьогодні географія проекту охоплює не тільки територію України (Kabanchik.ua): його аналоги запустили в Білорусі (Kabanchik.by) і Казахстані (Megamaster.kz).

C2C (від англ. Consumer-to-consumer, буквально - «Споживач для Споживача») - термін, що позначає схему електронної торгівлі кінцевого споживача (consumer) з кінцевим споживачем, при якій покупець і продавець не є підприємцями в юридичному сенсі цього слова.

Зазвичай, в таких комерційних взаєминах бере участь третя сторона - посередник, який організовує торговельний майданчик, наприклад інтернет-

аукціон, сайт-оголошень про купівлю або продаж та ін. Також, посередник може бути гарантом або виконавцем проведення платежу.

Посередник не є гарантом отримання товару, але в деяких випадках може впливати на вирішення спірних ситуацій. Також посередник не бере участі в просуванні товару, цим займається продавець самостійно. До особливостями схеми C2C можна віднести низькі трансакційні витрати, нижчу ціну за товар. Негативна особливість - підвищена ймовірність шахрайства [13, с.56].

До цієї категорії можна віднести кооперативну торгівлю. Хоча обмін між пайовиками кооперативу не можна вважати власне торгівлею (переходу власності немає).

Наведемо приклади C2C наступні(окрім Кабанчик.юа):

1) веб-портали з оголошеннями про купівлю-продаж. Сам портал є представником бізнесу, і він же є тією самою третьою стороною, яка забезпечує умови для здійснення взаємодії C2C. Споживачі, які юридично не є підприємцями, продають або купують на таких сайтах будь-які товари для свого особистого використання;

2) інтернет-аукціони. Ситуація аналогічна. Аукціон - це торгова площадка, де приватні особи - споживачі - купують або продають різні речі. До сфери C2C буде ставитися саме взаємодія продавців і покупців;

3) друковані газети з оголошеннями. Те ж саме, тільки замість інтернет-ресурсу майданчиком виступає друковане видання, де продавці та покупці знаходять один одного.

2.2. Моніторинг інвестиційної привабливості проектів ТОВ “УАПРОМ” у різних сегментах електронного бізнесу

З 1996 року всі так звані "Інтернет-економіки" переживали інвестиційний бум, який з часом закінчився очікуваним зниженням і відтоком капіталу в березні 2001 року. Індекс NASDAQ вдарив тричі і зупинився на вражаючих

1000 пунктів. Велика кількість компаній були зруйновані, інші боялися труднощів, і тепер вони повинні переглянути свою стратегію подальшої поведінки, особливо в сфері електронної комерції. Інвестори швидко залишають мережу компаній, що працюють в Мережі, цей процес може призвести до зникнення більшості інтернет-компаній.

Надмірна капіталізація цифрової економіки та електронна комерція, в першу чергу, досягла масштабного абсурду. Так, в середині 2000 року капіталізація однієї компанії, яка продається через Інтернет, розглядає сукупну капіталізацію провідних американських клієнтів[32].

Питання глобальної реструктуризації глобального бізнесу, що очікується від глобальних телекомунікаційних мереж, стає надзвичайно актуальним. І тільки така перебудова зможе відмовитися від електронної комерції до нормального стану.

Головною причиною такого капітального некапіталізму, який був близький до вже скасованого інвестиційного сектора економіки, був психологічний фактор, який інвестори, навіть не розуміючи суті проєктів, вклали в них гроші, ставки на такі акції таких компаній, як Amazon, Yahoo !, AOL і т.д. [14].

Як тільки інвестори переконалися, що їх інвестиції не справді, вони почали збирати кошти, тим самим затримуючи фінансовий двигун в "інтернет-економіці". Приватні наслідки стали критичними, що ця «інтернет-економіка» почалася з «туліпології», починаючи з 1930-х років. в Нідерландах і залізничному підйомі 1940-х років.

З іншого боку, ця аварія чітко вирішить основні недоліки "інтернет-економіки", а також електронної комерції:

- до кризи більшість компаній, які займаються електронною комерцією, є принципово новими методами виробництва, але тільки посилюють конкуренцію, причому більшість цих «конкурентів» є непрофесійними суб'єктами.

- бажання знайти нові ринки збуту замість досягнення конкурентного рівня за рахунок зниження цін.
- часті помилки при виборі технології.
- нездатність утримати споживача постійними нововведеннями, які закінчяться, в той же час і всім власникам [24, с 111].

Цікаво, що електронна комерція також вплинула на традиційні світові ринки. Для основних інвестиційних очікувань, зараз візуальні посилання на B2B збираються в першу чергу, використовуючи всі переваги електронного способу виробництва.

Окремо можна виділити групу показників інвестиційної привабливості процесу торговельного обслуговування, зокрема широта реалізованого асортименту, стійкості реалізованого асортименту, середній обсяг витрат часу покупців на очікування обслуговування, коефіцієнт завершеності покупок, загальна кількість та сума платних послуг. Інвестиційну привабливість трудового потенціалу відображають показники забезпеченості трудовими ресурсами, продуктивності та ефективності праці рівня витрат на оплату праці, рівня соціальних виплат, плинності кадрів.

Окремо можуть використовуватись показники якості персоналу, раціональності організаційної структури управління, ефективності менеджменту персоналу. В умовах реформування власності важливими є показники участі працівників підприємства у формування фінансових результатів (прибуток на одного облікового працівника, дохід на одного облікового працівника). Інвестиційну привабливість фінансових ресурсів підприємства можуть характеризувати узагальнюючі показники ефективності використання фінансових ресурсів, зокрема коефіцієнт оборотності капіталу, період обороту капіталу, коефіцієнт рентабельності використаного капіталу, коефіцієнт рентабельності власного капіталу, коефіцієнт рентабельності власного капіталу.

Окремо може використовуватися показники ефективності управління фінансовим станом торговельного підприємства, зокрема коефіцієнт

абсолютної ліквідності, коефіцієнт проміжної платоспроможності, коефіцієнт автономії, коефіцієнт фінансування, коефіцієнт маневреності [107, 55, 42, 88, 89].

Узагальнюючими показниками інвестиційної привабливості ресурсного потенціалу можуть бути показники дохідності ресурсів, дохідності операційних витрат, ресурсорентабельності обороту. Означена система показників за умови відсутності інформації про конкурентів може розраховуватись шляхом бальної оцінки якості, що отримана на основі порівнянь оцінок експертів. На нашу думку, для визначення впливу середовища функціонування підприємства на інвестиційну привабливість торговельного підприємства доцільно провести такі розрахунки: узагальнюючих показників ефективності використання ресурсного забезпечення підприємства в розрізі окремих видів ресурсів (матеріальні, трудові, фінансові); узагальнюючих показників ефективності використання ресурсного забезпечення в середньому для системи ТОВ «УАПРОМ» та в середньому по торгівлі в Україні; порівняння результатів для підприємства, визначення оптимальних значень ефективності використання ресурсного потенціалу; визначення запасу інвестиційної привабливості окремих видів ресурсів торговельного підприємства.

Розглянемо означену послідовність розрахунків для торгівлі ТОВ «УАПРОМ». Інформаційною базою розрахунку виступають баланс підприємства, звіт про фінансові результати, звіт про наявність торговельної мережі ресторанного господарства, звіт з праці, звіт про продаж і запаси товарів у торговій мережі і мережі ресторанного господарства, статистична звітність показників господарсько-фінансової діяльності підприємств та організацій, статистичні бюлетені та щорічники господарсько-фінансової діяльності підприємств торгівлі в Україні.

Інвестиційну привабливість фінансових ресурсів підприємства можуть характеризувати узагальнюючі показники ефективності використання фінансових ресурсів, зокрема коефіцієнт оборотності капіталу, період обороту

капіталу, коефіцієнт рентабельності використаного капіталу, коефіцієнт рентабельності власного капіталу, коефіцієнт рентабельності власного капіталу.

Таблиця 2.1

**Інвестиційна привабливість використання фінансових
ресурсів ТОВ «УАПРОМ»**

Показники	Значення для ТОВ «УАПРОМ»			Значення для Торгівлі в Україні
	2016 р.	2017 р.	2018 р.	
Коефіцієнт оборотності оборотних коштів	5,6	5,9	7,8	13,2
Термін одного обороту оборотних коштів, дні	64,3	61,0	47,4	27,3
Рентабельність товарообороту, %	1,1	0,9	0,4	1,1
Рентабельність оборотних коштів, %	6,3	5,2	3,0	14,1
Коефіцієнт поточної ліквідності	1,03	1,1	0,71	0,51

Джерело: власна розробка.

Динамічна модель фондівдачі за 2016 – 2018 рр. роки відображає ріст показника з 0,36 грн. до 0,63 грн. Водночас, за 2017 рік фондівдача для ТОВ «УАПРОМ» складає 0,95 грн., для торгівлі в Україні 1,19 грн., що значно переважає показник торговельного підприємства.

Резерв фондівдачі спів ставно до ТОВ «УАПРОМ» складає:

$$0,95 - 0,63 = 0,32 \text{ грн.}, \quad (2.1)$$

стосовно до торгівлі в Україні складає:

$$1,19 - 0,63 = 0,56 \text{ грн.} \quad (2.2)$$

Темпи росту товарообороту з метою забезпечення еквівалентності фондівдачі торговельного підприємства і підприємств конкурентів ТОВ «УАПРОМ» мають скласти:

$$(0,95 / 0,63) \cdot 100 = 150,8 \%, \quad (2.3)$$

фондовіддачі торговельного підприємства і підприємств-конкурентів для торгівлі України в цілому мають скласти:

$$(1,19 / 0,63) \cdot 100 = 188,9 \%. \quad (2.4)$$

За умови незмінності товарообороту в динамічній моделі ріст фондовіддачі може відбутися шляхом зменшення вартості основних фондів торговельного підприємства відповідно на 150,8 % (фондовіддача торговельного підприємства стане еквівалентною фондовіддачі підприємств конкурентів ТОВ «УАПРОМ») та на 188,9 %.

Таблиця 2.2

Показники діяльності торгівлі ТОВ «УАПРОМ»

Показники	ТОВ «УАПРОМ»
Обсяг виторгу від реалізації продукції, тис. грн	2946,0
Чистий прибуток, тис. грн.	2,5
Кількість працівників, чол.	69
Кількість торгових точок, од.	24
Величина операційних витрат, тис. грн.	425,2
Величина власного капіталу, тис. грн	1280,7

Джерело: власна розробка.

Аналогічні порівняння та визначення резервів розвитку (інтенсивного чи екстенсивного) основних засобів можна провести в розрізі інших показників ефективності використання основних засобів.

Для розрахунків використовують систему вхідних показників, зокрема: роздрібний товарооборот торгової мережі, в тому числі в розрізі продовольчих і непродовольчих товарів; торгова площа, складська площа; середньооблікова чисельність працівників, фонд оплати праці працівників; валовий дохід, прибуток; вартість оборотних активів, власний капітал, довгострокова та короткострокова заборгованість.

Узагальнюючі розрахунки можна провести з використанням інтегрованих показників, зокрема інтегральний показник, що систематизує фондовіддачу і фондорентабельність в торговельному підприємстві складає 0,40, що 3,1 разів

менше ніж для торгівлі України в цілому. Інвестиційна привабливість торговельної площі характеризує товарообіг на 1 м², що за 2018 рік склав 1,320 тис. грн. (резерв товарообороту порівняно з підприємствами системи).

На думку експертів, криза продовжує займати не більше двох років, і ринки кризи не знайомі з його постійним розширенням. Інвестиційну привабливість товарних запасів характеризує їх товарооборотність (в разях обороту) та витратомісткість їх формування. Okремо можуть використовуватися показники відповідності фактичних товарних запасів до нормативних обмежень, ритмічність поставки, рівень транспортних витрат, що пов'язані з товаропостачанням.

Розрахунки варто проводити в розрізі окремих календарних періодів, що носять поточний характер та є забезпечені інформаційно (квартал, рік). Для оцінки конкурентоспроможності використання основних засобів торговельного підприємства використано показники: товарообороту на 1 м² торгової площі (для торгівлі в цілому, для торгівлі продовольчими товарами, для торгівлі непродовольчими товарами); ефективності використання основних засобів (фондовіддача, фондомісткість, фондоозброєність, фондорентабельність, інтегральний показник) [75, с. 88].

Основним напрямом розвитку кооперативного сектору економіки можна вважати формування ефективної моделі кооперативної сфери на базі міжнародних кооперативних принципів, національних особливостей і традицій. При цьому, споживчій кооперації для свого розвитку слід максимально використати позитивні фактори, які характерні для кооперативної форми господарювання. Таким чином, розвиток торговельного підприємства та інвестиційна привабливість економічного потенціалу в значній мірі відображає вплив зовнішнього середовища функціонування підприємства.

Економічна діагностика даного впливу дозволяє зробити висновки про внутрішньовиробничий розвиток підприємства, зокрема: - спроможність збільшувати обсяг ресурсного потенціалу та відповідно об'єм і структуру роздрібного товарообороту (залежно від впливу зовнішньої товарної

пропозиції, пропозиції матеріальних ресурсів). ТОВ «УАПРОМ» - спроможне підвищувати якість торговельного обслуговування та відповідно збільшувати сегмент ринку функціонування (залежно від впливу платоспроможного купівельного попиту кінцевих споживачів та інвестиційної привабливості послуг торговельного підприємства і підприємств конкурентів); - спроможність збільшувати обсяг капіталу та капітальних вкладень (залежно від можливості отримання кредитів та залучення фінансових ресурсів інших підприємств); - спроможність підвищувати ефективність функціонування підприємств (залежно від відповідності пропозиції попиту, чутливості ринку та можливості забезпечення ресурсівддачі).

Означені висновки дозволяють розробити стратегію діяльності торговельного підприємства з врахування умов зовнішнього середовища та характеру зміну даних умов; оцінити конкурентоспроможність підприємства, стратегічні конкурентні переваги підприємства, конкурентоспроможність продукції та послуг підприємства; відповідно до стратегічних завдань визначити тактичні цілі функціонування підприємства та відобразити їх окремими плановими завданнями; визначити ресурси, що необхідні для досягнення цільових завдань торговельної діяльності; забезпечити найбільш ефективне використання та конкурентоспроможність економічного потенціалу і ресурсів підприємства.

Виконання сформульованих завдань передбачає у подальшому оцінку фінансово механізму використання ресурсного потенціалу торговельного підприємства. та розвитку інвестиційної як окремих елементів ресурсного потенціалу, також і торговельного підприємства в цілому. Означені методичні розрахунки інвестиційного клімату в торгівлі та інвестиційної привабливості окремих підприємств можуть використовуватися для формування інвестиційної чи амортизаційної політики на рівні торговельної системи регіону та інвестиційних проектів на рівні окремих торговельних підприємств [32, с. 56].

2.3. Методи оцінки ефективності інвестування

Методи оцінки інвестиційної привабливості підприємств завжди були в центрі уваги науковців. Із зарубіжних фундаментальних джерел заслуговують уваги дослідження: американських економістів «Інвестиції» В. Шарпа, Г. Александера та Дж. Бейлі, «Фінансова математика» Річардсона і Міллера, «Портфельні інвестиції» Г. Марковіца; російських «Методи фінансових і комерційних розрахунків» Є. Четиркіна, окремі аспекти аналізу дохідності цінних паперів розглянуті М. Алексєєвим, А. Буреніним, В. Єдроновою, Я. Мелкумовим, Я. Міркіним, В. Румянцевим, Є. Стояновою, В. Черкасовим.

Серед вітчизняних економістів слід звернути увагу на роботи, І. Бланка, А. Калини, В. Корнеєва, А. Кощеєва, В. Ляліна, П. Воробйова, А. Козаченка, А. Осики, Т. Тітової. Але, як показало дослідження, у вказаних джерелах відсутня одноманітність у визначенні вихідних і результативних даних, тлумачення використовуваних термінів, відсутня комплексна оцінка інвестицій в цінні папери, не завжди теоретично обґрунтовуються розрахунки і обумовлюється використання того чи іншого методу.

Недостатньої уваги приділено методології комплексної оцінки інвестиційних якостей цінних паперів, не повністю розкриті проблеми аналізу фінансового стану емітентів, а відповідно, ризикованості інвестицій в ті чи інші папери. Технічні методи спостереження кон'юнктури ринку описуються з позиції професійних учасників ринку цінних паперів, але не з точки зору інвесторів, для яких важливими є не стільки експлуатаційні параметри програмних продуктів, скільки їх функціональні можливості, надійність та ефективність у прогнозуванні кон'юнктури ринку[67].

Інвестиційна привабливість окремого підприємства (фірми) включає в себе наступні складові: загальну характеристику підприємства (характер технології; наявність сучасного обладнання, складського господарства, власного транспорту; географічне розміщення; наближеність до транспортних комунікацій); характеристику технічної бази підприємства (стан технології,

вартість основних фондів, коефіцієнт фізичного та морального старіння основних фондів); номенклатуру продукції, що випускається; виробничу потужність; місце підприємства в галузі, на ринку, рівень його монопольності; характеристику системи управління; статутний фонд, власників підприємства, ціну акцій; структуру витрат на виробництво; обсяг прибутку та напрямки його використання; оцінку фінансового стану підприємства.

У світовій та вітчизняній практиці для визначення інвестиційної привабливості підприємства використовується методика визначення стану підприємства за даними бухгалтерської фінансової звітності, яка включає розрахунок групи показників, вибір яких залежить від цілей, що ставить перед собою інвестор.

В Україні в основу методики визначення інвестиційної привабливості підприємства покладено Положення «Про порядок здійснення аналізу фінансового стану підприємств, що підлягають приватизації», затверджене Наказом Міністерства фінансів та Фонду державного майна України від 26.01.2001 р. № 49/121. Відповідно до цього Положення оцінка підприємства включає в себе: як вертикальний аналіз (визначення питомої ваги окремих статей фінансових звітів), так і горизонтальний (порівняння величин відповідних показників за декілька періодів, їх зміни та тенденції та порівняння з іншими підприємствами галузі).

Основним джерелом інформації для визначення інвестиційної привабливості є бухгалтерська (фінансова) звітність підприємства за два останні календарні роки та останній звітний період, а саме: бухгалтерський баланс форма (річний або квартальний), звіт про дебіторську або кредиторську заборгованість, звіт про фінансові результати діяльності підприємства, звіт про фінансово-майновий стан, примітки до річної фінансової звітності та, за необхідності, розшифровки дебіторсько-кредиторської заборгованості, структури запасів, готової продукції, основних фондів тощо.

Оцінка фінансового стану підприємства складається з таких етапів:

- оцінка майнового стану підприємства та динаміка його зміни;

- оцінка фінансових результатів діяльності підприємства;
- оцінка ліквідності; аналіз ділової активності;
- аналіз платоспроможності (фінансової стійкості);
- аналіз рентабельності.

Алгоритм розрахунку фінансових показників (коефіцієнтів) та їх нормативні значення визначені у таблицях. Для порівнювання значень розрахованих показників (коефіцієнтів) у випадку , якщо останнім звітним періодом, в який подається звіт про фінансові результати, є квартал, а всі попередні періоди, за які здійснюється розрахунок, є річними, необхідно дані квартального звіту про фінансові результати помножити на коефіцієнт.

Оцінка фінансових результатів діяльності підприємства передбачає дослідження динаміки та структури фінансових результатів його діяльності та дозволяє визначити фактори, які впливають на формування величини чистого прибутку (збитку) підприємства.

Аналіз майнового стану підприємства дає змогу визначити абсолютні й відносні зміни статей балансу за визначений період, відслідкувати тенденції їхньої зміни та визначити структуру фінансових ресурсів підприємства. Для оцінки майнового стану розраховуються такі показники (коефіцієнти), які характеризують виробничий потенціал підприємства: коефіцієнт зносу основних засобів, коефіцієнт оновлення основних засобів та коефіцієнт вибуття основних засобів (див. табл. 2.3).

Таблиця 2.3

Розрахунок показників оцінки майнового стану підприємства

№ п/п	Назва показника	Алгоритм розрахунку	Нормативне значення
1.	Коефіцієнт зносу основних засобів	$\Phi.1 \text{ p.}032 / \Phi.1 \text{ p.}031$	зменшення
2.	Коефіцієнт оновлення основних фондів	$\Phi.5 \text{ p.}260 \text{ (гр.}5) // \Phi.1 \text{ p.}031 \text{ (гр.}4)$	збільшення
3.	Коефіцієнт вибуття основних фондів	$\Phi.5 \text{ p.}260 \text{ (гр. }8) // \Phi.1 \text{ p.}031 \text{ (гр.}3)$	повинен бути меншим від коефіцієнта оновлення основних фондів

Джерело: виконано на основі [23].

За результатами аналізу робиться висновок щодо прибутковості або збитковості діяльності підприємства, тенденції зміни фінансових результатів діяльності підприємства порівняно з попередніми періодами, основних факторів, що вплинули на формування кінцевих результатів господарської діяльності підприємства. Аналіз ліквідності підприємства здійснюється за даними балансу та дозволяє визначити спроможність підприємства сплачувати свої поточні зобов'язання. Здійснюється шляхом розрахунку таких показників (коефіцієнтів): коефіцієнта покриття, коефіцієнта швидкої ліквідності, коефіцієнта абсолютної ліквідності та чистого оборотного капіталу (див. табл. 2.4).

Таблиця 2.4

Розрахунок показників ліквідності підприємства

№ п/п	Назва показника	Алгоритм розрахунку	Нормативне значення
1	2	3	4
1.	Коефіцієнт покриття	$\Phi.1 \text{ p.260} / \Phi. 1 \text{ p.620}$	>1
2.	Коефіцієнт швидкої ліквідності	$\Phi. 1 (\text{p. 260} - \text{p. 100} - \text{p. 110} - \text{p. 120} - \text{p. 130} - \text{p. 140}) / \Phi.1 \text{ p.620}$	0,6 – 0,8
3.	Коефіцієнт абсолютної ліквідності	$\Phi. 1 (\text{p. 220} + \text{p. 230} + \text{p. 240}) // \Phi. 1 \text{ p. 620}$	>0 , збільшення
4.	Чистий оборотний капітал, тис.грн.	$\Phi. 1 (\text{p.260} - \text{p.620})$	>0 , збільшення

Джерело: виконано на основі [18].

Аналіз платоспроможності (фінансової стійкості) підприємства який здійснюється за даними балансу, характеризує структуру джерел фінансування ресурсів підприємства, ступінь його фінансової стійкості та незалежності від зовнішніх джерел фінансування діяльності.

Наступним етапом розрахунку інвестиційної привабливості підприємства є аналіз ділової активності, який дозволяє проаналізувати ефективність основної діяльності підприємства, що характеризується швидкістю обертання фінансових ресурсів підприємства.

Аналіз ділової активності підприємства здійснюється шляхом розрахунку таких показників (коефіцієнтів): коефіцієнта оборотності активів, коефіцієнта

оборотності дебіторської заборгованості, коефіцієнта оборотності кредиторської заборгованості, тривалості обертів дебіторської та кредиторської заборгованостей, коефіцієнта оборотності матеріальних запасів, коефіцієнта оборотності основних засобів (фондовіддачі) та 90 коефіцієнта оборотності власного капіталу[60].

Більшість вітчизняних підприємств не мають достатнього потенціалу для технічного і технологічного оновлення виробничо-господарської діяльності. Зміна форм власності від державного до приватного або змішаного загострення проблем накопичення фінансових, матеріальних, трудових та інших ресурсів та їх ефективного управління. Сьогодні для даної статистики невідома частина вітчизняних підприємств має можливість профінансувати відновлення активованого використання та сформувати основу для підвищення штатного розкладу та адміністративного персоналу [55, с 101].

Більшість підприємств використовують параметри обладнання та не мають можливості здійснювати якісні управлінські та виробничі зміни. Проблема полягає в тому, що організації інтернаціоналізації та уряди інших країн пропонують моделі активізації інвестиційних компаній (ВПО), які потребують адаптації до їх успішного застосування в Україні, але масової активізації ВПО на національному рівні. підприємства та розроблені механізми ефективності використання підприємств інвестиційних ресурсів. Найважливішим внеском у розвиток цих питань стануть такі області, як М. Герасимчук, А. Хойко, П. Завлін, А. Загородній, С. Іщук, А. Кузьмін, В. Козик, М. Колісник, С. Куголь, П.Рожін, Ю.Стницький, О.Устінько, В.Севчук та інші.

Незважаючи на велику кількість розробок і досягнень в теорії і практиці управління інвестиціями, є певні питання, які залишаються стаціонарними об'єктами. Вони повинні включати оцінку ефективності та рівня ризику активізації ВПО, реалізації функцій та методів управління діяльністю ВПО тощо. Крім того, концептуальний пристрій для інвестиційної діяльності, який необхідно уточнити, недостатньо формалізований.

Метод цієї роботи полягає в аналізі інтенсифікації розвитку вітчизняного бізнесу та вдосконаленні управління активізацією ВПО.

Інвестиція - це ресурс, який використовується в бізнесі та інших заходах для отримання цільових результатів. Цей ресурс може бути матеріальним або нематеріальним, але він має потенціал забезпечити його пристроєм для досягнення його ефективних результатів управління. При чому інвестування має розмір або вибір ресурсів за наступними принципами: зміна власника об'єкта інвестування, отримання цільових результатів інвестування, досягнення певного рівня ефективності інвестицій [1].

Сьогодні в Україні не буде ефективного механізму активізації ВПО. Таким чином, обсяг інвестицій в національну економіку України постійно зростає, але темпи та об'єкти природи є низькими. Відомо, що за розрахунками фахівців за активне вивільнення підприємств у більшості секторів кризи необхідно залучити 40-50 мільярдів доларів. [75]. Основні фактори, що впливають на обсяг залучених підприємств та інвестиційні ресурси; диверсифікація джерел залучення інвестицій; низькі темпи приватизації; низька активність ринку цінних паперів; відсутність ефективного механізму реалізації національної політики активізації ВПО, розвинутої ринкової інфраструктури (діючих державних установ), ефективною регіональною інвестиційною політики, економічних умов для реалізації лізингу; нерозвинене підприємництво; невизначеність пріоритетів та критерії ефективності інвестиційної діяльності в галузі промислового виробництва; велика кількість акціонерних товариств зі значною часткою держави у своєму капіталі тощо [48,с.33].

Щоб запобігти негативному впливу вищезгаданих факторів, активуйте ВПО для дотримання таких принципів:

1. забезпечення чутливості формування поточних завдань інвестиційної діяльності та їх узгодження з визначеною стратегією розвитку національного інвестиційного ринку;

2. адекватність та невизначеність критеріїв та показників, що використовуються для усунення рішень щодо розвитку пріоритетів певних інвестиційних об'єктів;

3. узгодженість уповноважених осіб та відповідних служб, що впливають на ефективність здійснення інвестиційної діяльності;

4. застосування часткової участі в інвестиціях пріоритетних об'єктів розвитку ринкової інфраструктури; використання економічних методів регулювання інвестиційних процесів [15].

5. реалізація організаційних аспектів процесу ВПО (формування ієрархічних цілей, з'ясування цілей, з урахуванням фактора часу для формування цільової системи) також вимагає вдосконалення системи мотивації залучених працівників. у цьому. Ви можете зробити наступне:

6. бонус постійного працівника для досягнення результату;

7. застосування заходів щодо поліпшення фізіолого-психологічних та інших умов праці;

8. забезпечення автономії керівникам;

9. нематеріальний стимул для працівників.

При забезпеченні ефективності виконання заходів щодо планування, організації та проведення активації ВМС, що вимагає вдосконалення системи управління. Система моніторингу для активації ІПП проводить діагностику використання інформації, реалізації програм, формування відповідних виправлень. Основи вимог до розробки алгоритмів активації ВПО: уточнення показників, що характеризують очікуваний стан досліджень; коефіцієнт управління, математичні підходи та моделі [42, с. 115].

Таким чином, з метою виявлення недоліків у регулюванні активізації лікарів загального профілю та їх усунення, переглядаються всі необхідні активні дії органів державної влади з метою удосконалення управління інвестиційною діяльністю. У свою чергу, керівники компаній зобов'язані сформулювати такий стратегічний план активізації НВО, який буде успішно реалізований на практиці і мати бажаний ефект для компанії. Реалізація

організаційних аспектів процесу ВПО (формування ієрархічних цілей, з'ясування цілей, з урахуванням фактора часу для формування цільової системи) також вимагає вдосконалення системи мотивації залучених працівників. у цьому. Ви можете зробити наступне:

- бонус постійного працівника для досягнення результату;
- застосування заходів щодо поліпшення фізіолого-психологічних та інших умов праці;
- забезпечення автономії керівникам;
- нематеріальний стимул для працівників.

При забезпеченні ефективності виконання заходів щодо планування, організації та проведення активації ВМС, що вимагає вдосконалення системи управління. Система моніторингу для активації ІПП проводить діагностику використання інформації, реалізації програм, формування відповідних виправлень. Основи вимог до розробки алгоритмів активації ВПО: уточнення показників, що характеризують очікуваний стан досліджень; коефіцієнт управління, математичні підходи та моделі[67, с.50].

Таким чином, з метою виявлення недоліків у регулюванні активізації лікарів загального профілю та їх усунення, переглядаються всі необхідні активні дії органів державної влади з метою удосконалення управління інвестиційною діяльністю. У свою чергу, керівники компаній зобов'язані сформулювати такий стратегічний план активізації НВО, який буде успішно реалізований на практиці і мати бажаний ефект для компанії

Висновки до другого розділу

За результатами дослідження, викладеного у другому розділі, ми сформулювали такі висновки:

1. Проаналізовано організаційну структуру «ТОВ УАПРОМ» Інвестиційні проекти дозволяють кількісно оцінювати ступені та рівні ризику.

Здійснили моніторинг інвестиційної привабливості у різних сегментах електронного бізнесу.

2. Добре розроблені характеристики ризику для операцій з цінних паперів і запропонував їх класифікувати наступним чином основні критерії: сфера виявлення; форми інвестицій; джерел виникнення.

3. Обґрунтовано доцільність розробки моделі оцінки дохідності різних цінних паперів, відкривається методичний апарат аналізу діяльності на ринку цінних паперів, сфера застосування фінансових методів розрахунку залежно від терміну їхнього лікування, типу безпеки та опціону поведінку інвестора.

4. Вироблено ґрунтовні характеристики ризиків при операціях з цінними паперами та запропоновано їх класифікувати за наступними основними критеріями: сфера виявлення; форма інвестування; джерела виникнення.

Доведено, що абсолютні показники не можуть служити порівняльна характеристика різноманітних інвестиційних варіантів Цілі відповідають їх відносним прибуткам (ставка доходів), які визначаються співвідношенням доходу до інвестиційного капіталу [43, с. 205].

РОЗДІЛ III. МОДЕЛЬ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ, ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ РЕНТАБЕЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

3.1. Методи оцінки ефективності портфельного інвестування

Оцінка ефективності управління портфелем інвестицій є однією з найважливіших завдань інвестиційного менеджера. У свою чергу, оцінюючи ефективність інвестиційної установи як установи, що управляє інвестиційними портфелями фінансових інструментів, надзвичайно важливо для окремих інвесторів, аналізувати і виплачувати цінні папери для портфелів необхідних великих цінних паперів і відмовлятися від висококваліфікованих фахівців. Розміщення має бути зроблено швидко. Отже, інвестори повинні правильно визначити, чи доглядати за ними гроші в певному портфелі.

Як ми вже знаємо, головною показником ефективності управління інвестиціями є досягнення інвестицій, досягнутих фінансовою установою за проаналізований часовий інтервал. Розгляньте дохід, який ви отримали, і покажіть прибутковість інших інвесторів або ринку в цілому. Хоча висока прибутковість не є обов'язковою, це може бути простим і високим ризиком його інвестицій[56].

Звідси наступні основні вимоги до інвестиційного менеджера цінних паперів:

- можливість отримувати доходи, вищі за середні для цього класу ризиків;
- можливість виправити різноманітність портфеля, щоб уникнути диверсифікованого ризику.

Отже, менеджер вищого класу, прогножуючи ф'ючерсний ринок, повинен таким чином утворити складний інвестиційний портфель, щоб забезпечити більше грошей, зменшуючи при цьому вартість товарних цінних паперів.

Таким чином, найважливішими принципами оцінки ефективності портфеля інвестицій є порівняльний аналіз з урахуванням ризикованості

використовуваних інвестиційних стратегій, а також усунення недоліків за певний період часу.

Довгий час інвестори оцінюють ефективність управління портфелем майже на основі прибутковості. Відомо, що можна визначити прибутковість портфеля¹ на певний інтервал часу. Однак ця формула не враховує, що під час розгляду проміжного часу може бути проведений додатковий внесок, а також активність, відображена в доходності портфеля наприкінці періоду, але не з ефективною ефективністю інвестиції. Два підходи до врахування вищезгаданих особливостей полягають у методі зважування за варіантом рентабельності та зваженим методом на час виходу [8, с. 44].

Дослідники вважають, що інший шлях точний, оскільки він більш детальний. Відкриття рангу за час прийому визначається як середнє геометричне для кожного проміжного часу між моментами введення / виведення активів. Індикатором прибутковості портфеля облігацій може бути річна ставка складських відсотків, отриманих від облігацій, які потрапляють у портфель інвестицій. Середня доходність облігацій (або середнього розміщення) може бути накладена на знак зі ставками розміщення кожного виду облігацій. Декодують наші ставки доріг, які будуть враховувати можливе реінвестування коштів (ефект складного інтересу).

З часом інвестор, який раніше повідомляв про існування ризику, з'ясував, як його можна кількісно оцінити, оцінити і виміряти терміни мінливості доходу. У подальших дослідженнях аналітики намагаються описати величезні доходи та ризики, які не розглядаються окремо.

На сучасному етапі існує багато різних методів та критеріїв оцінки ефективності управління інвестиційним портфелем, що поєднує рівні ризику та доходу в один високий рівень [96,с.79]. Ми зосередимося на основних методах, і в той же час будемо оцінювати діяльність певного інвестиційного фонду, який управляє інвестиційним портфелем.

Метод Трейнора обумовлює цільову одиничну ефективність, яку можуть використовувати всі інвестори, незалежно від їхнього ставлення до ризику. Він

розробив метод, за яким портфель інвестиційних портфельів оцінювався як основа для оцінки ефективності управління інвестиційними портфелями, що було запропоновано прийняти індекс рентабельності ринкового портфеля (км). Treinor припускає, що розглядається портфель є більш диверсифікованим, оскільки фактор ризику використовує велику кількість (3 з цих портфельів, розрахованих на портфель ринкового портфеля).

Чисельник зазначеного рівняння є премією за ризик, а ознакою є ступінь ризику, а економічний зміст коефіцієнта Traunor полягає в тому, що він досягає портфеля для одиниці вимірювання ризику. При цьому цей коефіцієнт дозволяє оцінити здатність інвестиційного менеджера обирати активістів з більш високою прибутковістю серед інших активів з найвищим ризиком. Всі інвестори намагаються збільшити великий (ТГК).

Якщо порівняти коефіцієнт Traunor, розрахований на конкретному портфелі, з коефіцієнтом, що відкриває ринковий портфель, можна змінити параметри портфеля лінії SM[91, с.167].

Інвестиційні портфелі, характеристики яких розташовані вище емпіричної лінії MCM, виступають за необхідну ефективність, розмір під лінією, навпаки, відстань від показників ефективності. Приватна відстань від характерної точки до рівня ефективності рівня MCM.

Метод Шарпа. Цей метод є одним з найпростіших, але в той же час досить надійних показників ефективності управління інвестиційним портфелем. Особливість полягає в тому, що відмінність від попереднього методу, включаючи повернення до нерозподіленого ризику, тепер повинна бути ознайомлена з показником історичного рівня віднесення до великого загального ризику інвестиційного портфеля.

Коефіцієнт Шарпа дозволяє оцінити не тільки вибір менеджера найбільш доступних активів, але й ефективність диверсифікації (розподіл ризиків). Вкажіть, що це не виняткова ситуація, коли мова йде про багато факторів. Тут буде вказано відповідну політику щодо вантажу цього портфеля порівняно з ринком.

Якщо діаграма мереж ринку капіталу (CML) показує характеристики інвестиційного портфеля і порівнює їх з ринком, то його розмір над великою лінією CML буде свідчити про те, що протягом звітного періоду ефективність інвестиційного портфеля вивільнить ринок і навпаки.

В основі метода Джексона цього методу лежить цінова модель капітальних активів (CAPM), тому її можна відзначити вищеописаними методами.

Метод Дженсона був використаний, коли до цього методу можна застосувати відомий коефіцієнт (С, що модель вартості основних фондів), що визначає премію за ризик інвестиційного портфеля.

Відстань від математичного рівня моделей SAMM з урахуванням часових рядів $k_p = Z + p_r (k_m - Z) + u$, віднявши від обох частин рівняння середній безризиковий дохід для державних цінних паперів, отримуємо:

$$k_p - Z = p(k_m - Z) + u \quad (3.1)$$

де $k_p - Z$ - портфель ризикової премії; u - випадкова помилка можлива для оцінки моделі SARM для часових рядів.

Якщо на цьому рівні ефективність управління інвестиційним портфелем представлена як константа Дженсона, то рівень ефективності такого роду:

$$k_p - Z = D_j K + P_p (k_m - Z) + u \quad (3.2)$$

Звідси:

$$D_j K = k_p - Z - P_p (k_m - Z) - u \quad (3.3)$$

Позитивна константа ($D_j K$), яка робить цей інвестиційний портфель більш ефективним, ніж середній на ринку, а також менеджери цього фонду, може передбачати ринок і вибирати перспективні активи. Негативні значення JK свідчать про недосконалість керівників у превентивному ризику втрати прибутковості інвестиційного портфеля [87].

Розглянемо використання описаних вище методів для оцінки ефективності управління інвестиційним портфелем.

В велику інвестиційну компанію, фонд буде розподілятися протягом останніх п'яти років між трьома інвестиційними менеджерами А, В, С. Ви

повинні вирішити, чи поновлювати контракти з управлінням портфелем цінних паперів. Щоб прийняти рішення, потрібно проаналізувати, як вони діяли. У нас є такі дані.

За останні п'ять років середня дохідність (включаючи дивіденди) портфеля ринку праці (наприклад, Standard i Poor 500) становила 11,9%. Середній номінальний вихід державних камер становить 6%, стандартний вихід S & P 500 - 20,6%.

Таблиця 3.1

Щорічна дохідність інвестиційного портфеля

Інвестиційні менеджери та їх портфелі ЦП	Середнорічна дохідність. Кр %	Стандартне відхилення дохідності
А	15,1	32,6
В	13,9	23,1
С	12,3	14,4

Джерело: виконано на основі [32].

Перебудуйте ринок цінних паперів цього ринку і розподіліть характеристики портфелів А, В і С і ринковий портфель. Зробити висновки про ефективність управління цими інвестиціями за допомогою портфелів коефіцієнтів розширення Traupor, Sharpe, Jensen.

Інвестиційний портфель менеджера С є найнижчою премією за ризик на одиницю вимірювання ринкового ризику. Коефіцієнти Дженсона:

$$DjK = 0,151 - 0,06 - 1,58(0,119 - 0,06) = -0,002; DjKB = 0,139 - 0,06 - 1,12(0,119 - 0,06) = 0,013; DjKc = 0,123 - 0,06 - 0,7(0,119 - 0,06) = 0,022.$$

Отже, усі отримані за різними моделями коефіцієнти свідчать про найвищу професійність в управлінні інвестиційним портфелем у менеджера С. Отримані результати мають відповідну наочність, якщо за ними побудувати лінії ринку цінних паперів та капітального ринку.

Характеристики інвестиційного портфеля менеджера повністю знаходяться в межах, що це найменший ризик на одиницю вимірювання ризику. Відповідальні портфелі менеджерів В і С, які з'являються над лінією, є більш ефективними, ніж загальний ринок, що має ефективний і кращий портфель, а не портфель В (його відстань до лінії CML вище).

Слід зазначити, що методична підготовка та результати Шарпа забезпечують однакові результати для портфеля без диверсифікованого ризику, тобто загальний ринок такого портфеля (а) є одночасно недиференційованим розрізненням. Таким чином, обидва портфелі повинні використовуватися в управлінні інвестиційним портфелем, оскільки вони доповнюють один одного.

Якщо пробачливий портфель недостатньо ефективний, то відомо, що він буде піддаватися не тільки ринковому, але й диверсифікованому ризику з операційною політикою (на відміну від портфеля, що підлягає недиверсифікованому ризику) стандартне відтворення відповідно до конкретного портфеля і спільного ринкового портфеля. Отже, наведені вище методологічні оцінки ефективності управління інвестиційним портфелем Treynor, Sharp та Jensen дають нам загальне уявлення про те, як професійні менеджери обирають свої портфелі для активістів[67]. Але менеджери часто намагаються включати недооцінені активи в портфель і, як наслідок, втрачають диверсифікацію, оскільки не всі альтернативні активісти можуть бути включені до їхніх інвестиційних портфелів. Тому інший аналітик Фама, поглиблюючи попередні розробки та інші дослідники, пропонує свій метод, важливість полюсів у розкладанні надлишкових прибутків взаємних активів при зміні оподаткування загальних ризиків цінних паперів.

Не вдаючись до вибору елементарних розрахунків, відзначивши, що від "поганої" диверсифікації портфеля, ми можемо мати не тільки втрати, а й значки доходу. Отже, деякі інвестори взагалі не вимагають диверсифікації, тому що інвестують тільки в акції зі стабільним зростанням або тільки в облікових або спекулятивних акціях[101,с.34].

3.2. Оптимізація стратегії інвестиційного портфеля ТОВ “УАПРОМ”

Одним з найважливіших напрямків діяльності на ринку цінних паперів є портфельні інвестиції. Портфелі цінних паперів формулюють великі інвестори (інвестиційні компанії) та інвестори з невеликими обсягами депозитів (юридичних та фізичних осіб), які мають бути розміщені. У цьому випадку вони найчастіше користуються послугами професійних учасників ринку цінних паперів. Стан ринків і можливості інвесторів визначають вибір його інвестиційної стратегії. Таким чином, портфельні інвестиції поки що не домінують на внутрішньому ринку, проте були прийняті, реалізовані, затверджені, зареєстровані операції, цінні папери. Вони можуть бути враховані за балансовою вартістю портфеля, який періодично підлягає переоцінці ринку. На етапі аналізу та розробки стратегії інвестиційного портфеля досягається досягнення стратегічних цілей.

При реалізації будь-якої потреби необхідно визначити структуру інвестицій, тобто визначити, які фінансові активи слід інвестувати у власні кошти. Інвестиційний портфель, як і його існуючий проект, формується за низкою критеріїв, встановлених інвесторами. Лише окремі країни відрізняють критерії формування портфеля цінних паперів. Так, раніше Б. М. Щукін вважає, що в цих критеріях слід відзначити наступне: рентабельність; терміновість; рівень ризику; дотримання фінансових ресурсів [220, с. 25].

Критерій прибутку відображається в очікуваному збільшенні доходу або за рахунок вартості незалежного обговорення інвестицій (портфель доходу). Інвестиційний портфель, що має мінімальний ризик, втрачає інвестиційний капітал, який визначається як консервативний, і навпаки, у випадку високих очікувань доходу від інвестицій (і високого ризику) портфеля набутого агресивного характеру. Критерієм термінів досягнення інвестиційних цілей визначаються вимоги до: термінів інвестування; умови досягнення необхідної прибутковості та віддачі від інвестицій; умови життя (експлуатації) об'єктів інвестування. Ризикованість інвестиційного проекту визначається показником

ймовірності недосконалості необхідної кількості або взаємних втрат інвесторів. До цього критерію Б. М. Щукіна приписують і характеристику ліквідності інвестицій, тобто можливість зворотного перетворення об'єкта інвестування знову в засоби [220, с. 22]. Відповідність проекту фінансовим ресурсам не є критерієм для вибору саме тих проектів, які загострюють кошти, які залучаються або залучаються інвесторами. Йдеться про об'єкти та розміри інвестицій. Співвідношення власних і позикових коштів може бути різним, але чим більша частка ініціатора власного капіталу інвестиційного проекту (краще, ніж 50%), тим більш надійним є проект. Інші внески А. Козаченко та О. Осика до критеріїв, що характеризують інвестиції інших [56].

Поняття портфельної ліквідності А. Козаченко та О. Осик розглядають дві позиції, як здатність швидко перетворювати, а також свою частину в готівку і як можливість, що зобов'язання перед кредиторами, повернення грошових коштів за рахунок яких було створено портфель цінних паперів або їх частин [92, с. 41]. Ризик портфеля розглядається як історична обставина, для якого інвестор не втрачає і втрачає ініціює інвестиції в портфель цінних паперів, а також операції з залучення ресурсів для його формування. Сто державних цінних паперів, які будуть консолідовані з портфелем цінних паперів, зможуть отримати з цих цінних паперів, а також оцінити ситуацію на ринку і самого інвестора. Автори навчального посібника "Ринок цінних паперів". В. Калина, В.В. Корнєєв і А. А. Костя підкреслюють наступні критерії формування портфеля цінних паперів:

- безпека;
- рентабельність;
- зростання інвестицій;
- ліквідність [83, с. 85].

Під безпекою вкладників розуміють невідповідність інвестицій жертві на фондовому ринку та формування стабільності доходу. Безпека взаємно пропорційна прибутковості та зростанню вкладників. Інший економіст А. Н. Бурінін розглядає лише два критерії формування портфеля цінних паперів -

очікувану прибутковість і ризик. Ми робимо висновок, що всі економічні та соціальні принципи формування портфеля цінних паперів представляють рівень ризику (інвестиційну безпеку) і прибутковість (рентабельність) вкладника. Але слід зазначити, що прибутковість або рентабельність є лише однією з цілей створення інвестиційного портфеля, на який звертається увага.

Ще одним важливим критерієм інвестицій, як А. В. Козаченко і авторів посібника «Рівень цінних паперів». Слід зазначити, що Б.М. Щукін також розглядає ліквідність інвестицій як одну з характеристик портфеля цінних паперів. Він включив його в критерій ризику. На нашу думку, слід бути обережним у вирішенні питань, пов'язаних з цінними паперами. Б. М. Щукін розрізняє ще два критерії формування інвестиційного портфеля. На думку, не варто розглядати окремі критерії термінології, а саме: термін реалізує інвестиції і необхідне досягнення прибутковості, а рентабельність інвестицій може бути компенсована в інвестиційних цілях; Термін служби інвестиційних об'єктів визначається певними особливостями цінних паперів, які здійснюються шляхом інформування [21, с.77].

Тому ми вважаємо, що для формування портфеля цінних паперів необхідно виділити певну зазначену категорію цінних паперів, як це зробив А.В. Виходячи з вищевикладеного, ми вважаємо, що при формуванні портфеля цінних паперів з урахуванням усіх перерахованих вище критеріїв необхідно враховувати відповідність проекту фінансовим ресурсам для інвесторів. Беручи до уваги наукові погляди вітчизняних та зарубіжних інституцій, а також власне бачення інвестиційної політики, вважаємо, що інвестиційний портфель має формуватися з урахуванням наступних критеріїв:

- мета створення;
- рівень ризику;
- ліквідність інвестицій;
- види цінних паперів;
- відповідь на фінансові ресурси.

Формування інвестиційного портфеля - це багаторазове завдання, яке слід передбачити на майбутній період і, відповідно, на основі прогнозів. Істотно в тій мірі, в якій він не має остаточних остаточних методів розв'язання, але має право перегляду, загальних рекомендацій і методів прогнозування розрахунків. Дослідження управління портфелем цінних паперів, особливо його формування, здійснюється як науковою, так і практичною роботою учасників фондового ринку. Ми вважаємо, що управління портфелем цінних паперів є цілісним виконанням комплексу заходів щодо інвестиційної політики, формування, аналізу, моніторингу портфеля цінних паперів іншим способом отримання доходу відповідно до ефективного управління економічним ефектом підприємств.

Керуючи портфелем, менеджеру необхідно вирішити дві основні завдання: визначити ризик і очікування доходності портфеля (для цього визначити: переваги клієнта, які оцінюють ризик і прибутковість, податковий режим, інвестиційний горизонт, оцінювати трансакційні витрати за формулюванням і управлінським портфелем, визначати ризики і очікувати, що акціонери включатимуться в портфель, співвідношення їх прибутковості; визначити реальні динамічні показники портфеля, якими керуватиме його керівництво і, якщо необхідно, переглянути склад портфеля, який продається і купується для інвестиційних інструментів. Вітчизняні та зарубіжні економіки підкреслюють два методи управління портфелями цінних паперів - пасивні та активні [8, с. 44].

Пасивні стратегії слідує керівникам, які вважають його ефективним. У цьому випадку немає необхідності часто переглядати портфель, оскільки цей показник є стабільним, а прибутковість та ризик незначні. Слідуючи стратегічним стратегіям, формується так званий пасивний портфель, який складається з безбиткових цінних паперів з належним володінням протягом тривалого періоду часу. Концепція стратегічної стратегії полягає у формуванні диверсифікованих портфелів заздалегідь визначених порогових рівнів ризику та довгострокового утримання їх у незмінному стані. Пасивні стратегії

характеризуються низьким рівнем обороту, низьким рівнем накладних та низьким ризиком. Активну стратегію використовують ті менеджери, які вважають, що ринок не завжди ефективний.

Таким чином, портфель повинен постійно переглядатися, щоб отримувати високі прибутки на регулярній основі для прийняття рішення про ризик і ліквідність в період неефективних ринкових умов. Основним завданням активного управління є прогнозування можливих доходів від вкладених коштів. Важливо, що цей менеджер, який більше цінує хід подій на фінансовому ринку, буде керувати портфелем цінних паперів більш ефективно. Активні менеджери вважають, що зміст будь-якого портфеля є тимчасовим через зміни ринкових умов або інших факторів, очікуваний дохід зменшується. У цьому випадку неефективні фінансові інструменти або весь портфель цінних паперів мають бути замінені іншим. Розробка інвестиційних стратегій завжди проводиться на основі аналізу рентабельності інвестицій, часу реалізації та введення ризику. Ці фактори у взаємозв'язку визначають ефективність внеску в той чи інший інструмент фондового ринку[82, с.103].

Прийнята інвестиційна стратегія визначає тактику інвестування: скільки грошей, яка є основною інвестиційною та відновної операцією, завжди є основою для роботи з цінними паперами. Тому розгортання інвестиційної стратегії здійснюється на користь максимальної віддачі від інвестицій в основні ресурси, що використовуються для мінімізації цін і експлуатаційних витрат, а також варіацій, які призводять до виникнення. Потенційні інвестори в управлінській діяльності потребують сукупності різних видів цінних паперів, які є придатними методами і технологічними можливостями, що дозволяють: економити вкладені кошти; досягти максимального рівня доходу; забезпечення інвестиційної спрямованості та ліквідності портфеля.

Управління портфелем цінних паперів спрямоване на знищення інвестиційного ризику, доходу (у вигляді дивідендів та інтересів, а також різниці між цілями купівлі-продажу), управління природокористуванням і передбачає планування, досягнення збереження необхідного рівня його

ліквідності та мінімізації витрат, пов'язаних з нею. Головною метою активного управління є отримання доходу, рівень якого буде вищим, ніж середній ринковий рівень при збереженні такого ж рівня портфельного ризику. Ринковий індекс, який, зі Шарпом, повинен відповідати наступним вимогам: індекс, представлений індексом, повинен бути добре диверсифікованим (тобто кількість цінних паперів, які є досить великими) і рідко розглядаються. Вартість придбання такого портфеля повинна бути невеликою, а індекс повинен постійно публікуватися [49].

Основною ідеєю стратегії пасивного управління є гіпотеза про ефективність ринку, на якому практично немає можливості отримати додатковий прибуток без відповідного збільшення ризику, а отже, головна ідея активного управління пов'язана з додатковими витратами. Головною метою пасивного управління є максимально можливе зниження несистематичного ризику ортфеля шляхом його диверсифікації. Цей тип управління передбачає створення добре диверсифікованого портфеля із заздалегідь визначеним рівнем ризику. Тому інвестор повинен орієнтуватися на сформовані ринком пропорції і формувати портфель на основі розрахунків аналітиків. Ліквідність, ризик і прибутковість цінних паперів, які формують портфель, повинні відповідати середнім умовам ринку і обумовлюватись ними. Структура ортфеля або не змінюється протягом довгого часу, або періодично змінюється залежно від змін структури ринку[88, с. 72].

Відповідно, у рамках пасивної стратегії управління можна виокремити стратегію «купити і тримати», яка припускає, що після формування портфеля включені в нього цінні папери можна тримати протягом довгого терміну, незважаючи на поточні коливання структури ринку (якщо це портфель облігацій, то вони, як правило, купуються до погашення). Прикладом пасивної політики може бути формування індексних портфелів (портфелі, у які входять цінні папери на основі яких розраховується той чи інший фондовий індекс).

У цьому випадку ринкова вартість портфеля повторює рух фондового індексу, витрати на його аналітичну підтримку мінімальні, а витрати на виплату

комісійних брокерам стимулюють їх прагнення активно купувати-продавати цінні папери, досягаючи максимуму приросту курсової вартості. Це пов'язано перш за все з різною базою для розрахунку індексів. Найпоширенішим і найуживанішим українським індексом є індекс ПФТС, хоча і він не є досконалим. У зв'язку із нестабільністю індексу та впливом на нього світових індексів, а також недосконалістю розрахунку українських індексів, на нашу думку, такий портфель буде неефективним. Перевага пасивної стратегії полягає в низьких витратах на управління портфелем, тому що інвестору не потрібно здійснювати додаткові дорогі дослідження фондового ринку й окремих паперів, неминучі за активного управління, тому пасивна стратегія може використовуватись тими інвесторами, обсяги вкладів яких відносно невеликі.

Стратегічне планування інвестиційної діяльності на фондовому ринку повинно містити в собі методи страхування і гарантування інвестицій. Запобігання витрат від інвестицій у цінні папери здійснюється на основі:

- портфельних стратегій, що знижують ризики при зміні ринкових тенденцій;
- хеджування ризиків вкладів в окремі цінні папери;
- одержання гарантій від третьої сторони про прийняття на себе відповідальності при настанні різних видів ризику (кредитного, валютного, зміни ліквідності тощо);
- укладання договору про страхування інвестиційних ризиків зі страховою компанією (страхування основної суми інвестицій і страхування доходів).

Основна мета консервативного інвестора полягає в одержанні стійкого поточного доходу при невеликій частці ризику. Звичайно, ці доходи значно менші, ніж в агресивних інвесторів, але їх можна досить точно передбачити і вони носять регулярний характер, тому портфель консервативного інвестора складається в основному з державних цінних паперів. Рівень диверсифікованості такого портфеля значно вищий, ніж в агресивного інвестора, це дозволяє знизити ризик інвестування. Консервативному портфелю

властивий низький оборот і незначні накладні видаткові витрати, пов'язані з управлінням [23, с. 44].

Основні цілі помірної-консервативного інвестора - зростання капіталу й одержання поточних доходів при контрольованому ризику. До складу такого портфеля включаються довгострокові інвестиції, пов'язані зі зростанням курсової вартості та інвестиції з заданим рівнем прибутковості. Таким чином, формування і корегування портфеля цінних паперів припускає вибір типу інвестування, визначення вимог до прибутковості, надійності і ліквідності.

Поняття ліквідності портфеля цінних паперів може розглядатися з двох позицій:

- це здатність швидкого перетворення всього портфеля або його частини в кошти (з невеликими витратами на реалізацію і за відсутності значних втрат у курсовій вартості);
- це здатність своєчасного погашення зобов'язань перед кредиторами, повернення їм запозичених коштів, за рахунок яких був сформований портфель або його частина.

Що стосується безпечності вкладів, то ця мета особливо важлива для великих консервативних інвесторів: пенсійних фондів, страхових компаній та ін. Як об'єкт інвестування у такому випадку вибираються насамперед державні облігації і деякі корпоративні облігації, а також обмежене коло привілейованих акцій компаній. Прибутковість вкладів є основною метою багатьох банків, інвестиційних компаній, пайових фондів. Об'єктом інвестування у цьому випадку є цінні папери середньої якості; корпоративні облігації, привілейовані акції, акції монополій і великих, добре відомих компаній. Отже, управління інвестиційним портфелем цінних паперів має на меті перерозподіл інвестицій між набором фінансових активів.

Опишемо чотири схеми можливого управління портфелем цінних паперів. Перша схема полягає в інвестуванні у цінні папери фіксованої суми коштів через визначені інтервали часу. Оскільки курси на фондовому ринку мають властивість постійно коливатися, то при їхньому зниженні купується

більша кількість цінних паперів, а при підвищенні – менша. Використовуючи таку стратегію, інвестор отримує прибуток за рахунок приросту курсової вартості у результаті циклічних коливань курсів.

Сформувати інвестиційний портфель і управляти ним за допомогою запропонованої схеми, можна використовуючи найбільш ліквідні на фондових біржах цінні папери. Це пасивна схема управління портфелем. Однак, вона дозволяє заощадити засоби на проведення фундаментальних аналізів фондових цінностей [8, с. 59].

За другою схемою, портфель поділяється на дві частини: спекулятивну і консервативну. Спекулятивна – формується з високо ризикових корпоративних цінних паперів, що обіцяють зростання курсової вартості і відповідно високі доходи. Консервативна буде складатися з державних цінних паперів, яким властивий незначний ступінь ризику. Спекулятивна частина портфеля постійно час підтримується на одному рівні. Якщо її вартість зросте на певне значення, яке встановлює інвестор, то на отриману різницю (прибуток) купуються папери для консервативної частини. При падінні вартості спекулятивних паперів її відновлюють за рахунок реалізації паперів, які складають другу частину.

Третьою схемою управління інвестиційним портфелем також передбачений поділ портфеля на дві частини: спекулятивну і консервативну. Однак, на відміну від другої схеми, тут уже встановлюється не фіксована частка, а задається деяка пропорція, при досягненні якої здійснюються операції з відновлення початкового співвідношення між спекулятивними і консервативними частинами портфеля. Важливо відзначити, що пропорція фіксується у визначеному співвідношенні і тому дану схему іноді називають «схема фіксованої пропорції». Наприклад, припустимо, що інвестор має один мільйон гривень вільних засобів і вирішує встановити співвідношення між спекулятивними і консервативними частинами як один до двох (тобто 335 тис. грн. і 665 тис. грн.). Нехай портфель перегрупується щоразу, коли вартість спекулятивних інструментів стає більше 1,3 або менше 0,7. Через якийсь час після формування такого портфеля вартість спекулятивної частини

упала до 230 тис. гривень і тим самим встановлена пропорція порушилася. У цьому випадку продають частину цінних паперів, з яких сформована консервативна половина портфеля.

Для відновлення пропорції необхідно продати фондових цінностей на 68 тис. гривень і поповнити за рахунок цієї суми спекулятивну частину $(665 - ((230 + 665) / 3) * 2)$. Якщо спекулятивна частина зросла до 450 тис. грн., то в цьому випадку портфель знову перегруповують, після чого обидві частини будуть мати вартість відповідно 370 тис. грн. і 740 тис. грн. Четверта схема називається «схемою пропорцій, що плавають». За цією схемою інвестор встановлює взаємозалежні співвідношення для регулювання вартості спекулятивної і консервативної частини. Дана схема вимагає проведення ґрунтового аналізу циклічних коливань курсів.

Управління інвестиційним портфелем із використанням цієї схеми полягає у встановленні пропорцій, що плавають. Припустимо, що інвестор зрівняв обидві частини свого портфеля й установив наступні умови: спекулятивна частина становить 60 % вартості портфеля, то величина спекулятивної частини повинна бути зменшена до 40 %; якщо ж перша впаде до 45 %, то її необхідно збільшити до 55 %. Перераховані вище моделі управління інвестиційним портфелем використовують операції як з акціями, так і з облігаціями, однак не завжди інвестор бажає формувати свій портфель з акцій. Це пов'язано з ризиком одержання нижчої фактичної прибутковості, в порівнянні з розрахунковою.

З метою захисту від ризику й одержання стабільного доходу, а також з погляду ліквідності цінних паперів інвестор може сформувати свій інвестиційний портфель з державних облігацій. Тому ці стратегії використовують ті інвестори, які обирають активну стратегію управління портфелем, хоча у нинішній ситуації ми пропонуємо користуватись стратегією прогнозування з використанням українського індексу ПФТС у поєднанні з технічним та фундаментальним аналізами, для отримання найвищих результатів від управління портфелем цінних паперів.

Необхідність проведення диверсифікованості інвестицій і вироблення механізмів захисту від існуючих інвестиційних ризиків є основними засобами боротьби з кризою на фондовому ринку. Сказане вище, дає нам підстави рекомендувати інвестору для формування портфеля цінних паперів наступне:

1. При купівлі корпоративних цінних паперів особливу увагу приділяти експортно орієнтованим галузям виробництва. Нині час привабливими є: нафтові компанії, металургійний підприємства, нафто-газопереробна галузь, підприємства зв'язку та енергокомпанії. Перспективними можуть виявитися й інвестиції в лісову і деревообробну галузь.

Девальвація гривні повинна позитивно позначитися на доходах експортерів. З'являється можливість виграти від економії на гривневій складовій собівартості, одержуючи велику виручку у національній валюті і розширюючи внутрішню закупівлю сировини і комплектуючих. Необхідно зазначити, що ця економія може виникнути тільки в тому випадку, якщо частка гривневих витрат у вартості експортної продукції досить велика.

2. З погляду на посилення ролі держави в справі регулюванні економіки інвесторам можна поради звернути увагу на акції Ощадного банку України.

3. З погляду на девальвацію гривні, інфляційні тенденції в економіці та постійні зміни в законодавчій і нормативній базі, можна припустити, що найбільші труднощі виникнуть у підприємств, що виробляють продукцію з імпоротної сировини (або ж частка імпортних комплектуючих має істотні розміри). У зв'язку з цим інвестору слід з обережністю ставитися до підприємств, залежних від імпортованої сировини. Звернемо вагу на ще один важливий аспект. Завдання керівника, що відповідає за інвестиційну політику, полягає у здійсненні повного аналізу вартості ресурсів, а також виробленні механізмів оптимізації розміщення тимчасово вільних засобів для одержання максимального доходу при мінімальному зниженні ліквідності. Правильна організація управління засобами є однією з важливих складових частин процесу оптимізації як внутрішньої структури, так і діяльності підприємства загалом,

особливо на тлі глобальної фінансової кризи в країні, що і обумовило необхідність розгляду цієї теми.

3.3. Засоби підвищення ефективності управління портфелем фінансових інвестицій підприємства ТОВ «УАПРОМ»

Фондові ринки в країнах, що розвиваються, називаються "екзотичними", тому що нові і нестійкі ринки, розвиток яких постійно супроводжується швидкими злиттями, падають. Зрозуміло, і розвиток (традиційних) підводних ринків за загальними законами розвитку ринкової економіки - це також циклічні етапи розвитку. Для того, щоб визначити динамічний розвиток фондового ринку, який є окремим державним або світовим ринком, щоб з'ясувати, чи дійсно аналізувати інформацію про поточну ситуацію на фондовому ринку, вивчити зміни фондового індексу [52, с. 104].

У світовій практиці індекси використовуються як інструмент реструктуризації фондового ринку. А це, у свою чергу, є джерелом інформації для професійних учасників дослідження, показником прибутковості портфеля портфеля, інструментом хеджування, хорошою основою для укладання ф'ючерсних і оптових контрактів для індексів, визначення медіани ціни акцій у певній галузі. Застосування або інша методологічна основа для розрахунку фондових індексів здійснюється на умовах складності поставлених завдань.

Аналіз набутого практичного використання відомих світових фондових індексів, що підлягає вибору їх конструктивних особливостей, з урахуванням розв'язаних інтересів практичних завдань: визначення інвестиційної привабливості ринку цінних паперів; фінансовий аналіз та прогноз на основі значень індексів; надання необхідної інформації при формуванні портфеля цінних паперів; використання індексів як інструменту хеджування; оцінка інвестиційної привабливості галузі. Ризики країн, що розвиваються, характеризуються загальним низьким рівнем ВВП на душу населення (у

порівнянні з країнами на добре розвинених ринках). Такі країни демонструють відновлення політичної та економічної стабільності, коли конвертована валюта, і дають можливість іноземним інвесторам інвестувати у свої цільові документи. Найбільший інвестиційний банк Morgan Stanley Capital International (США) визначає ринки більше двох десятиліть як ринки, що розвиваються. Ось які ринки: Індія, Південна Корея, Малайзія, Пакистан, Філіппіни, Шрі-Ланка, Тайвань, Таїланд, Аргентина, Бразилія, Чилі, Колумбія, Мексика, Перу, Венесуела.

Індикатори, розроблені спеціально для реєстрації рішень - Індeksi ринків, що розвиваються, оцінюються як показники інвестиційної привабливості ринків, що розвиваються. Такі індекси, як IFC Global і MSCI Global, імітують рівень релевантності портфеля акцій, доступних для місцевих інвесторів, з більшим акцентом на компанії з високою капіталізацією. IFC Investible, IFC Frontier, MSCI Free, індекси ВЕМІ корисні як для стратегічних, так і для портфельних інвесторів.

Україна є членом IFC Frontier, що є одним з індексів, розрахованих Міжнародною фінансовою корпорацією (IFC). Включення України до IFC Frontier дозволяє іноземним інвесторам надавати інформацію про українських емітентів. Наша країна зацікавлена в залученні іноземного капіталу, що не так-то легко отримати, якщо інвесторам не вистачає інформації про ситуацію на ринку. Існує тісна кореляція між значенням індексу та обсягом інвестиційних ресурсів, що надходять до країни - чим вище значення індексу, тим більший потік капіталу. Вибір індексу, який може адекватно відображати поведінку всього ринку, залежить від довіри та компетентності розробника, а також від історії індексу, його практики та методології.

Глобалізація ринків капіталу та пов'язана з цим глобалізація інвестиційних процесів, швидкий міжконтинентальний оборот капіталу, робить розрахунок цих індексів виключно для розвинутих фондових ринків. У сучасних економічних умовах, для того, щоб залучити країну до світових інвестиційних процесів, необхідно постійно розвивати нові фондові індекси,

активно використовуючи, звичайно, всі існуючі. Світові фондові індекси часто використовуються як інструменти прогнозування. Однак для цього використання фондових ринкових індексів на ринках, що розвиваються, виявилось непридатним для цієї мети.

На жаль, ці фондові індекси, які розраховуються сьогодні в Україні (ПФТС, ПроУ-50, СБПУ-30, КАК-20, WOOD), також не орієнтовані на прогнозування ринкових умов. Відомо, що для того, щоб правильно оцінити зміни в макроекономічній ситуації, короткострокове і довгострокове прогнозування, необхідно розрахувати велику кількість різних індексів на основі мінімальної кількості акцій і бажано базис акцій " сині фішки (в Україні лише кілька компаній можуть претендувати на його ранг).

Оцінка ефективності управління портфелем вимагає показників, основа яких максимально наближений до структури портфеля. Інші характеристики індексу багато в чому залежатимуть від ринкового сектора, в якому діє власник портфеля. Якщо власник портфеля інвестує кошти тільки в акції компаній з високою ліквідністю, то тест може бути використаний як індекс, який покликаний проаналізувати макроекономічну ситуацію на ринку (на українському фондовому ринку цей показник - WOOD-15). Якщо власник портфеля має право інвестувати в акції компаній з найбільшою капіталізацією, виступаючи як маркет-мейкери певного національного ринку, то індекс ПФТС може служити орієнтиром. Якщо власник портфеля вирішив інвестувати в акції різних компаній, то в цьому випадку індекс вибирається з найближчого до бази портфеля, що дозволить прогнозувати зміни в портфелі. кон'юнктура ринку.

Створення ринку ліквідних ф'ючерсів в Україні тільки починається. Передумовами розвитку та створення ринку для індексів повинні бути: наявність системи показників, що відображають реальні зміни цін цінних паперів, яким довірятимуть більшість учасників ринку; наявність інституційних інвесторів для потреб страхування ризиків, пов'язаних з володінням великих диверсифікованих портфелів цінних паперів українських емітентів.

Щоб оцінити інвестиційну привабливість галузі, тільки один з українських фондових індексів, InekoDEX, використовується для моніторингу місцевих коливань ринкової частки енергетичних компаній. Він також може бути використаний для підвищення ефективності управління портфелем, що включає виключно акції енергетичних компаній. Слід зазначити, що InekoDEX є першим галузевим індексом на українському фондовому ринку [99, с. 115].

Вона відображає поточну ситуацію на фондовому ринку енергетичних компаній та настрої учасників ринку щодо цих акцій. Вивчення практики використання зарубіжних та вітчизняних фондових індексів дозволяє розробнику покласти в індекс такий набір інструментів, який у майбутньому може вирішити широкий спектр практичних завдань. Для цього розроблено методологію підходу до розробки кожного окремого індексу, а також критерії, що впливають на значення фондових індексів.

Критеріями відбору є ринкова капіталізація, діяльність укладання угод, котирування акцій компаній на позабіржовому ринку, частина компаній у ВВП цього сектора економіки. Розмір підприємств у виробничій базі здійснюється розробниками індексу ПФТС. Компаніям-заявникам надаються критерії, що належать до трьох груп. Для того, щоб ввести індекс, компанія повинна мати відповідний статутний капітал, а частина акціонерного товариства з відповідним ринковим середовищем повинна бути не менше 20% - це загальний критерій. Ринкова капіталізація компанії повинна перевищувати 10 млн.

Крім того, акції компанії повинні котируватися на позабіржовому ринку, реєстр цінних паперів повинен проводитися незалежним реєстратором, а також акції, які компанії повинні активно проводити - це критерії розвитку ринку інфраструктури. Загальним недоліком українських фондових індексів є те, що вони приймають рішення про включення компанії до фондового індексу, не враховуючи тип фондового ринку, на якому працює компанія, без урахування особливостей національного переглядового законодавства, наявності інвестицій компанії, розміщення компаній, місця в рейтингу фінансових інструментів, обсяг валового прибуття.

Характерною рисою українського фондового ринку є невелика кількість інформації, доступної для інформації про компанію, яка розкриває інформацію про розмір статутного капіталу компанії, жорстоке розміщення доходів та акціонерні товариства у вільному середовищі.

Іншим важливим недоліком українських фондових індексів є те, що один з них не отримав загального визнання. А це, у свою чергу, призводить до помилкового аналізу українського фондового ринку. Для посилення вищевикладеного, з можливим усуненням недоліків, ми пропонуємо сформуванню індексну базу для відбору цих відкритих акціонерних товариств, коефіцієнт капіталізації, який є найвищим. Цей принцип слідує розробникам індексу ПФТС.

Зверніть увагу на галузеву приналежність цих компаній, а також запропонуйте розробникам InecoDEX, а також достовірну інформацію. Український фондовий ринок повинен забезпечити баланс між акціонерними компаніями, що діють у різних галузях. Система управління інвестиційним портфелем включає заходи, які впливають не тільки на успішну реалізацію, але й на поточну адаптацію. Кожен інвестор повинен перешкоджати стаціонарному поліпшенню своєї інвестиційної позиції в рамках ефективності державних інвестицій та своєчасного реінвестування капіталу у разі несприятливих обставин використання певних активів. Необхідність корегування інвестиційного портфеля диктується як мінімальний подвійний факт.

Перший - поява на інвестиційному ринку нових, більш ефективних засобів або інструментів обліку коштів. Природно, що ці інвестиції будуть зроблені до реконструкції його інвестиційного портфеля з можливістю його загальної ефективності. Розвиток інвестиційного портфеля - мета його формування і співробітництва, що має нові активи, має оптимізувати склад портфелів з урахуванням змінених обставин.

Другою причиною є повне зниження ефективності окремих компонентів інвестиційного портфеля (його фондові інструменти, інвестиційні проекти на їх стадіях, будівництві або експлуатації, а також проектні ініціативи). У цьому

випадку часто необхідно приймати рішення про "вихідні" з окремих інвестиційних програм (проектів) або продажу окремих інвестиційних портфельів. Обґрунтування управлінських рішень «вихід» з інвестиційні проекти та продаж портфельів портфельних інвестицій є дуже відповідальним і складним процесом.

Зростаюча відповідальність за прийняття таких управлінських рішень обумовлена тим, що в багатьох випадках вони припиняють не тільки очікуваний прибуток, а й внесок у капітал. Складність прийняття таких рішень полягає в тому, що вони повинні ґрунтуватися на глибокому аналізі не тільки поточної ситуації на інвестиційному ринку, а й прогнозувати її подальший розвиток, знижуючи ефективність окремих компонентів інвестиційного портфеля.

Можливо, результат окремої фондової гри «зменшити», після чого, звичайно, відбувається їхня ринкова вартість). Підвищена відповідальність і склад управлінських рішень, пов'язаних з "виходом" з інвестиційних проектів і продажем окремих фондових інструментів, визначають високі вимоги до рівня інвестиційного менеджменту інвесторів, які приймають такі рішення. У великих компаніях, які здійснюють інвестиції на великих територіях, розробляються спеціальні моделі для прийняття таких рішень, які включають: оцінку неефективності активів, прогнозування цільового знищення коштів на окремі інвестиційні проекти або пропозиції. фондові інструменти, визначення найбільш ефективних форм виходу з інвестиційних проектів і програм, а також процедури реалізації таких рішень.

Перший і заключний етапи моделювання управлінських рішень, як правило, є носієм єдиного характеру для всіх складових інвестиційного портфеля. Таким чином, оцінка ефективності кожного елемента інвестиційного портфеля базується на повідомленнях системи оцінки (для інвестиційних проектів - їх моніторингу, реалізації, для цінних паперів - моніторингу фондового ринку). Впровадження управлінських рішень, які включають інвестиції (відновлення інвестиційного портфеля), а також виходять з загальних

принципів управління, які є специфічними для цієї компанії (яка визначає, хто вирішує, хто її приймає, хто в будь-якому випадку)[105, с.99].

Що стосується інших трьох етапів моделювання управлінських рішень, тоді є великі можливості для портфеля активів різних типів портфель реальних інвестицій та портфель цінних паперів.

Приєднання рішень про вихід з інвестиційних проектів або програм більшої частини процедур інвестиційної діяльності компанія або повертається, або не добре обгрунтована відбір таких проектів за критерієм ефективності стадії формування реальний інвестиційний портфель або суттєві результати макроекономічні або виробничі показники інвестиційного розвитку.

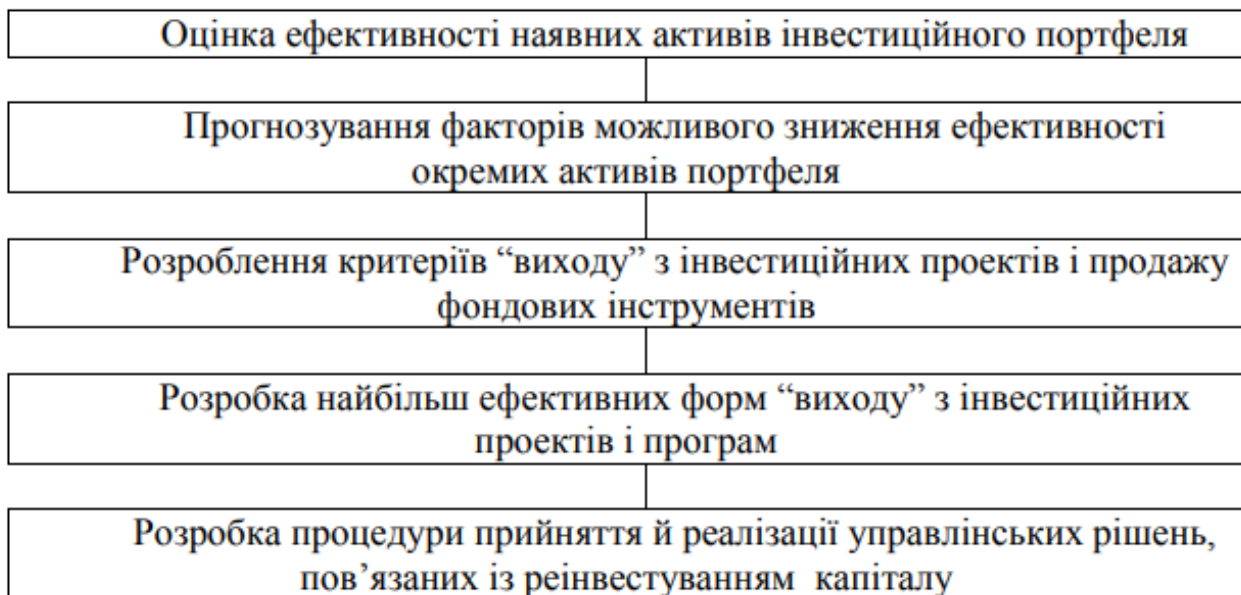

Рис. 3.1. Етапи розробки моделей прийняття управлінських рішень щодо «виходу» з інвестиційних проектів і продажу фондових інструментів інвестиційного портфеля.

Джерело: виконано на основі [78].

У процесі підготовки таких рішень необхідно переглянути проекти з регресуючими значеннями досліджуваних показників ефективності для вивчення можливого зменшення цих показників у поточному періоді. Якщо проекти портфельних інвестицій загрожують негативним наслідкам окремих видів, то очікується, що перераховані вище фактори сприятимуть подальшому зниженню ефективності, яка має бути доступною для виходу з таких проектів.

Основним критерієм для прийняття такого рішення має бути очікування зниження внутрішньої норми прибутку для інвестиційного проекту при зміні його реалізації. Продовження реалізації інвестиційного проекту можливе лише за умови:

$$\text{ВНД} = \text{ДП} + \text{Пр} + \text{Пл}, \quad (3.5)$$

де: ВНД – значення внутрішньої норми дохідності за інвестиційним проектом у змінених умовах його реалізації;

ДП – середня ставка депозитного проценту (що враховує фактор інфляції) на грошовому ринку;

Пр – рівень премії за ризик, пов'язаний із здійсненням реального інвестування, у процентах;

Пл – рівень премії за ліквідність із врахуванням прогнозованого збільшення строків реалізації інвестиційного проекту. Разом з основними критеріями може бути використана і система додаткових критеріїв прийняття рішення про «вихід» із програми [49, с. 214].

Такими критеріями можуть бути:

- великий термін окупності інвестицій з проекту;
 - скорочення терміну можливої експлуатації, зазначеного в бізнес-плані;
 - зменшення іміджу компанії внаслідок раніше невизначених обставин, пов'язаних з вибором та реалізацією інвестиційного проекту, іншими.
- Численні значення, наведені вище, наводяться додатковими критеріями кожної компанії, враховуючи цілі та особливості її інвестиційної діяльності.

У системі моделювання управлінських рішень, «виходу» з інвестиційних проектів (програм) особлива увага приділяється проведенню оцінки ефективних форм такого «виходу». Основами цих форм є:

- запровадження додаткового власного капіталу з мінімальним розміром участі;
- корпоратизація інвестиційного проекту на будь-якому етапі його реалізації з мінімальною часткою його акціонерного капіталу;

- окремі продажі основних видів активів проекту.

Таким чином, можливість швидкого «виходу» з інвестиційного проекту повинна бути вирішена на етапі розвитку. У свою чергу, у процесі вибору конкретних форм «виходу» з інвестиційного проекту необхідно стежити за економічною ефективністю (втрата мінімізації капіталу) та збереженням іміджу компанії.

Висновки до третього розділу

За результатами дослідження, викладеними нами у третьому розділі:

1. Запропоновано класифікацію методів аналізу кон'юнктури ринку цінних паперів, до яких належать: вихідна інформаційна база; розрахункові показники; прийоми аналізу; користувачі; область застосування;

2. На основі теоретичних і прикладних досліджень фінансово-економічних характеристик підприємств пропонується метод експрес-аналізу фінансового стану, а саме - трьохкомпонентний інтегральний показник, який виражається сукупністю значних фінансових показників, у тому числі наступні елементи: вибір вихідної інформаційної бази; Визначення оцінок; визначення методології їх розрахунку з урахуванням конкретних статей балансу; розробка методів розрахунку інтегрального показника, що дозволяє оцінити тип фінансової ситуації;

3. Здійснено аналіз набутків практичного використання відомих світових фондових індексів, це дало підставу виокремити особливості їхньої побудови з урахуванням характеру вирішуваних індексами практичних завдань: визначення інвестиційної привабливості ринку цінних паперів; здійснення фінансового аналізу і прогнозування на основі значень індексу; забезпеченість необхідною інформацією при формуванні портфеля цінних паперів; використання індексів як інструмента хеджування; оцінка інвестиційної привабливості галузі.

4. Встановлено, що передумовами формування і створення строкового ринку на індекси повинні бути: наявність системи індексів, що відображатимуть реальні зміни цін на цінні папери, яким довірятиме більшість учасників ринку; наявність з боку інституційних інвесторів потреби страхування ризиків, пов'язаних з володінням великими диверсифікованими портфелями цінних паперів українських емітентів;

5. Визначено, що для формування українських фондових індексів необхідно: розглядати тип фондового ринку, на якому функціонує компанія; враховувати особливості національного законодавства з погляду доступності акцій компанії зарубіжним інвесторам; розмір компанії та її місце в рейтингу фінансових інструментів; розмір валового доходу тощо.

ВИСНОВКИ

За результатами проведеного дослідження теоретично узагальнено і запропоновано нове рішення наукових проблем, що полягає у розробці теоретичних та методичних завдань управління портфелем фінансових інвестицій компанії.

1. В результаті дослідження суті та видів портфелів фінансових інвестицій на фондовому ринку, ми визначили методичні засоби теорії управління інвестиціями. Зокрема, дано визначення економічних категорій для прийняття ефективних інвестиційних рішень на українському фондовому ринку.

2. Охарактеризувавши формування портфеля фінансових інвестицій було з'ясовано етапи створення портфеля. Інвестиційний процес є безперервним, постійно відтворювальним процесом. На всіх етапах відбувається обчислення реалізованої дохідності портфеля і зіставлення одержаного результату з обраним базисним показником.

3. Розкривши етапи управління фінансовим портфелем управління, з'ясували, що спрямованість операційної діяльності підприємства не є інституціональними інвесторами, визначає в якості пріоритетної форми здійснення реальних інвестицій. Однак на окремих етапах розвитку підприємства виправдане здійснення й фінансових інвестицій.

4. Дослідивши організаційну структуру ТОВ “УАПРОМ” як складової системи менеджменту, відображення сутності елементів системи (інвестиційних проектів) та взаємозв'язків між ними, визначення факторів впливу на прибуток підприємства та його розвитку було виявлено основні фактори для подальшого моніторингу інвестиційної привабливості.

5. Здійснивши моніторинг інвестиційної привабливості проектів ТОВ “УАПРОМ” у різних сегментах електронного бізнесу було виявлено, що процес управління інвестиційною діяльністю можна покращити. Удосконалено процес управління портфелем фінансових інвестицій шляхом уточнення

функціонального наповнення етапів управління, включаючи: розробку інвестиційної політики, фінансовий аналіз, формування інвестиційного портфеля, управління портфелем; запропонована схема інвестиційної діяльності.

6. Проаналізувавши чинники активізації інвестиційної діяльності підприємства визначили нову класифікацію методів аналізу ринкових умов ринку, що дозволяє визначити оптимальні умови аналізу в кожному випадку цінних паперів, що відповідає всім вимогам суб'єктів фондового ринку України. Параметри, що визначають незалежність групи методів, є вихідна інформаційна база, розрахункові показники, прийоми аналізу, користувачі, область застосування.

7. Визначивши модель ефективного управління портфелем інвестицій як засіб підвищення рентабельності підприємства ми поліпшили амортизацію, що призводить до впровадження критеріїв оцінювання, а також аналізу наступних факторів: безризикові інвестиції, толерантні до ризику інвестиції, інвестиції з критичним рівнем ризику та інвестиції з катастрофічним ризиком.

8. Оптимізувавши стратегію інвестиційного портфеля ТОВ "УАПРОМ" на основі теоретичних і прикладних досліджень фінансово-економічних характеристик підприємств пропонується такий спосіб функціонування фінансового стану, який є - трьохкомпонентним інтегральним показником, який виражається сукупністю значних фінансових показників: визначення ризику, завдання методу їх розрахунку з прив'язуванням до конкретних елементів балансу, розробка методів розрахунку інтегрального показника, що дозволяє оцінити тип фінансової ситуації. Ця методологія є узагальненою та інтегральною і дає можливість інформувати про рівень фінансово-економічного стану для визначення ефективності його реалізації.

9. Досліджено засоби підвищення ефективності управління портфелем фінансових інвестицій підприємства ТОВ "УАПРОМ". Було розроблено рекомендації щодо використання відомих світових фондових індексів, що відрізняються їх конструктивними особливостями, з урахуванням

характеру вирішених інтересів та практичних завдань: використання індексів як інструменту хеджування, оцінка інвестиційної придатності галузі. Визначено, що для формування українських фондових індексів необхідно: розглянути тип фондового ринку, на якому функціонує емітент, враховувати особливості національного законодавства, враховуючи наявність акціонерного товариства, яке здійснює діяльність та внутрішнього інвестора, розміщуючи компанію та її місце в рейтингу фінансових інструментів.

Проведене дослідження дозволяє сформулювати ряд нових наукових проблем, які мають важливе теоретичне і практичне значення. Результати виникнення практичного інтересу для українського інвестора, а також виявлення якісного змісту фондового ринку, з метою проведення кількісної оцінки та допомоги у виборі поведінкової моделі залежно від розміру початкового капіталу та цілей компанії виходу на ринок цінних паперів. Усвідомлення та зміст оцінки ситуації, що сприяє підвищенню ефективності управління портфелем цінних паперів та залучення коштів на український фондовий ринок.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Агасандян Г. А. Елементи багатоперіодної портфельної моделі. М. : Обчислювальний центр РАН, 2017. 29 с.
2. Азімова Л. В. Конвертовані облигації: банки ідуть першими // Ринок цінних паперів. 2016. № 1. С. 7–9.
3. Акостьолов О. І. Фінансові аспекти приватизації в Україні // Фінанси України. 2017. № 9. С. 75.
4. Алексеев М. Ю. Проблеми розробки цілісної системи // Современные проблемы науки и образования. 2011. № 6. URL : <https://www.science-education.ru/ru/issue/view?id=100> (дата звернення : 27.10.2018).
5. Алексеев М. Ю. Ринок цінних паперів. М. : Фінанси і статистика, 2012. 355 с.
6. Алексеев М. Ю., Миркин Я. М. Технологія операцій з цінними паперами. М. : Перспектива, 2016. 203 с.
7. Алексеенко Л. М. Фінансова стратегія Вихід підприємства на ринок цінних паперів // Фінанси України. 2011. № 1. С. 131–136.
8. Альохін Б. Навіщо емітенту Потрібний брокер, або деякі проблеми андеррайтингу // Ринок цінних паперів. 2015. № 15. С. 32–36
9. Альохін Б. Проблеми «Скоригований чистий» засновницьких внесків: як дотримати справедливість // Ринок цінних паперів. 2018. № 19. С. 3–4.
10. Альохін Б. Управління Капіталом клієнта в брокерській фірмі // Ринок цінних паперів. 2018 № 9. С. 41–45.
11. Альохін Б. І. Ринок цінних паперів. Введення у фондові операції. М. : Фінанси та статистика, 2018. 160 с.
12. Андрейчук А. Г. Ринок цінних паперів Південної Кореї // Цінні папери України. 2014 № 18–19. С. 16–18.
13. Аспін С. Портфель інвестора // Комерсант. 2014. № 15. С. 6–27.

14. Ачкасов А. І. Операції «а-форфе». М. : Консалтбанкир, 2014. 48 с.
15. Балабанов В. С., Осокіна Й. Е., Поволоцін А. Й. Ринок цінних паперів: комерційна абетка. М. : Фінанси і статистика, 2017 76 с.
16. Балабанов І. Т. Основи фінансового менеджменту. М. : Фінанси і статистика, 2015. 240 с.
17. Барановський О. І. Індикатори безпеки фондового // Фінанси України. 2015. № 9. С. 17–19.
18. Баштянін Г. І., Лазур П. Ю., Медведєв В. С. Політична економія. Спеціальна економічна теорія. Донецьк : ІЗМІН, 2017. 307 с.
19. Берзон Н. І., Ковальов М. М., Калагін А. С. Акціонерне суспільство і акціонерний капітал. М. : Економічна академія, 2014. 148 с.
20. Безсмертний С., Садовій Л. Депозитарні розписки від А до Я // Ринок цінних паперів. 2016. № 24. С. 35–39.
21. Беляков М. М. Вексель як найважливіше платіжне засіб. М. : Трансферт, 2017. 64 с.
22. Біланюк О. П. Сучасний стан та перспективи розвитку економіки в українсько-польських відносинах // Економіка. Управління. Інновація. 2012. № 2. URL: http://archive.nbu.gov.ua/e-/journals/eui/2017_2/pdf/12borupv.pdf (дата звернення: 17.06.2018).
23. Білько В. О. Інформація про хід приватизації державного майна // Державний інформаційний бюлетень про приватизацію. 2017. № 2. С. 8.
24. Білошапка В. Розробка емісійної стратегії підприємств // Цінні папери України. 2012. № 22. С. 7.
25. Білошапка В. Депозитарна діяльність // Цінні папери України. 2011. № 46. С. 8–9.
26. Бланк Й. А. Інвестиційний менеджмент. Донецьк : Ніка-Центр, Ельга, 2016. 448 с.
27. Великий економічний словник / під ред. А. Н. Азріліана. М., 2016. 648 с.

28. Бондар О. Особливості приватизації стратегічних підприємств в зарубіжних країнах // Економіка України. 2011. № 7. С. 12.
29. Бороздин П. Ю. Цінні папери та фондовий ринок : навч. посібник. М. : МГУ, 2015. 186 с.
30. Борнікова Т. Б. Ринок цінних паперів і біржова справа : навч. посібник. М. : Инфра-М, 2018 270 с.
31. Бочаров В. В. Управління інвестиційним портфелем : навч. посібник. СПб. : СпбУЕіФ, 2014. 218 с.
32. Браверман А., Люкманов В., Іванов Д. Корпоративний капітал: структура и динаміка // Ринок цінних паперів. 2016. № 12. С. 14–18.
33. Брігхем Юджин Ф. Енциклопедія фінансового менеджменту / пер. з англ. М. : РАГС; ВАТ Економіка, 2017. 823 с.
34. Бромовіч М. Аналіз економічної ефективності капіталовложений / пер. з англ. М. : ИНФРА-М, 2016. 432 с.
35. Вействейллер Р. Арбітраж. Можливості і техніка операцій на фінансових і товарних ринках / пер. з англ. М. : Церіх-ПЕЛ, 2014. 208 с.
36. Все про ринок цінних паперів. М. : МО МТК Троїцький за участю ВНП Стат-Ока, 2012. 81 с.
37. Галасюк В. К. Розрахунок показників фінансового стану торговців цінними паперами // Цінні папери України. 2011. № 1–2. С. 12–13.
38. Галкін Н. В., Комов А. В., Сизов Ю. С. Фондові ринки США і Росії: становлення і регулювання. М. : ВАТ Економіка, 1998. 222 с.
39. Гальперін А. Індекс - це макроекономічний показник // Ринок цінних паперів. 1996. № 24. С. 89–90.
40. Гафтанюк А. Побудова системи корпоративного управління // Цінні папери України. 2002. № 20. С. 7.
41. Глущенко С. В. Пріоритети розвитку корпоративних цінних паперів // Фінанси України. 2001. № 1. С. 21.
42. Гольченко І. ЕМІСІЯ корпоративних облігацій в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку // Цінні папери. 2012. № 10. С. 8–9.

43. Голєв М. К., Павлов В. І. Корпоративне управління: діяльність підприємств на фондовому ринку (регіональний аспект). Луцьк : Надстир'я, 2004. 212 с.
44. Горелік М. К. Ще раз про Дивіденди // Цінні папери України. 2018. № 20. С. 3–8.
45. Давиденко О. В. ВАСУ не признав бартером розрахунки із застосування цінних паперів // Податкове планування. 2016. № 3. С. 8.
46. Давидов О. І., Яріш О. В. Інвестиційна привабливість цінних паперів в Україні // Фінанси України. 2011. № 2. С. 130–140.
47. Давимука С. А., Козоріз М. А. Принципи формування і механізм реалізації фінансової політики приватизовану підприємств. Львів : Інститут регіональних досліджень НАН України, 2014. 358 с.
48. Давимука С. А., Дуріцькій В. В. Сприйняття в реформування власності за населення Львівщини. К. : Державний інформаційний бюлетень про приватизацію, 2012. № 5. С. 41–44.
49. Давимука С. А., Горлач Н. Ю. Грошова приватизація в Україні // Регіональна економіка. 2015. № 3. С. 16–26.
50. Едрінова В. Н. Деякі проблеми управління портфелем цінних паперів // Управління та економічні проблеми сучасної Росії : міжвузівський зб. Н. Новгород : ННГУ, 2017. С. 113–116.
51. Едрінова В. Н. Нові інструменти ринку облігацій: оцінка прибутковості облігацій федеральної позики із змінним купоном // Економіка і життя. Нижегородський регіональний випуск. Н. Новгород, 1995. № 46. С. 32–34.
52. Едрінова В. Н. Словник термінів ринку цінних паперів і валют. Н. Новгород : Нижегородський регіональний інститут перепідготовки та підвищення кваліфікації керівних кадрів і фахівців АПК, 2017. 44 с.
53. Едрінова В. Н. Облік та оподаткування операцій з цінними паперами. Н. Новгород: Нижегородський регіональний інститут перепідготовки та підвищення кваліфікації керівних кадрів і фахівців АПК, 2015. 56 с.

54. . Едророва В. Н., Мизиковский Е. А. Облік і аналіз фінансових активів. Акції, облігації, векселі. М. : Фінанси і статистика, 1995. 272 с.
55. Едророва В. Н., Мизиковский Е. А. Регулювання і облік операцій звекселями. М. : Фінанси і статистика, 2016. 128 с.
56. Ейсай Н., Гроппелі А. Фінанси. К. : Основи, 2016. 382 с.
57. Економічна енциклопедія : у 3 т. / ред. С. В. Мочерний. К. : Видавничий центр Академія, 2015. Т. 1. 864 с.
58. Економічний словник-довідник / під ред. С. В. Мочерного. К. : Феміна, 2015. 186 с.
59. Про Інститути Спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди) : Закон України від 15 березня 2001 р. // Цінні папери України. 2001. № 18. С. 11.
60. Заварзіна Н. Архангельський целюлозно-паперовий комбінат // Ринокцінних паперів. 1996. № 10. С. 6–10.
61. Про цінні папери та фондовий ринок : Закон України від від 16.11.2017 № 2210-VIII // Відомості Верховної Ради. 2018. № 6–7. Ст. 38.
62. Звіт державної Комісії з цінних паперів та фондового за 2001 рік. К. : ДКЦПФР, 2012. 128 с.
63. Звіт державної Комісії з цінних паперів та фондового за 2012 рік. К. : ДКЦПФР, 2015. 124 с.
64. Економічна енциклопедія / під ред. Л. И. Абалкина. М. : Економіка, 2015. 538 с.
65. Інджел Л., Бойд Б. Як купувати цінні папери. Самара : Самар. Будинок друку, 2013. 304 с.
66. Ірліх А. А. Технічний аналіз товарних і фінансових ринків. М. : ІНФРА-М, 2016. 182 с.
67. Іващенко А. А. Товарна біржа. М. : Міжнародні відносини, 2011. 272 с.
68. Ігнатущенко В. Н., Шитов А. М. Державні облігації: як вкладати гроші і отримувати дохід. М. : Инфра-М, 2017. 96 с.

69. Ільницький Д. Розвиток корпоративного управління в Греції // Цінні папери України. 2014. № 13. С. 16–17.
70. Іщук Т. Кодекс корпоративного управління // Цінні папери України. 2012. № 4. С. 12–13.
71. Камінський О. Дівідендна політика та її можливості // Цінні папери України. 2018. № 36. С. 4–6.
72. Карнаух Т. Дівідендна політика акціонерних товариств // Цінні папери України. 2014. № 42. С. 9–10.
73. Ковальов В. В. Методи оцінки інвестиційних проєктів. М. : Фінанси і статистика, 2016. 144 с.
74. Калина А. В., Корнеєв В. В., Кощеєв А. А. Ринок цінних паперів (теорія і практика) : навч. посібник. К. : МАУП, 2017. 216 с.
75. Ковальов В. В. Методи оцінки інвестиційних проєктів. М. : Фінанси і статистика, 2017. 188 с.
76. Коваленко Є. Я. Еволюція теорії менеджменту: від бюрократії до адхократії // Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Менеджмент соціокультурної діяльності. 2018. Вип. 2. С. 7–42.
77. Коваленко Є. Я. Культура і мистецтво управління як основа сучасної філософії менеджменту // Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв. 2017. № 3. С. 56–61.
78. Коваленко Є. Я. Ділова репутація менеджменту як ключовий чинник стратегічного розвитку підприємств соціально-культурного сервісу // Економіка і менеджмент культури. 2015. № 1. С. 59–65.
79. Коваленко Є. Я. Мистецтво управління як парадигма менеджмент-освіти XXI століття // Економіка і менеджмент культури. 2015. № 2. С. 31–44.
80. Ковальов В. В. Фінансовий аналіз. М. : Фінанси і статистика, 2015. 432 с.
81. Кількісні методи фінансового аналізу / пер. з англ.; під ред. С. Дж. Брауна, М. П. Кріцмена. М. : ИНФРА-М, 2016. 336 с.

82. Короленко М. В. Дівидендна політика акціонерних товариств // Фінанси України. 2016. № 2. С. 58–63.
83. Комаров А. Прогнозування курсу акцій виходить на новий рівень // Ринок цінних паперів. 2015. № 14. С. 4–6.
84. Костикова Е., Черкашина М. Привілейовані акції // Економіка і життя. 2016. № 17. С. 18–20.
85. Майорова Т. В. Інвестиційна діяльність : навч. посібник. К. : Центр навчальної літератури, 2018. 376 с.
86. Мендрул О. Р., Шевчук І. А. Ринок цінних паперів : навч. посібник. К. МАУП, 2017. 152 с.
87. Мозговий О. М. Фондовий ринок : навч. посібник. К. : КНЕУ, 2015. 316 с.
88. Мочерний С. В. Основи економічних знань. К. : Видавничий центр Академія, 2017. 186 с.
89. Моторін Р., Сидоренко М. Узагальнююча оцінка інвестиційної привабливості підприємств // Цінні папери України. 2017. № 10. С. 24–25.
90. Ломаринський Я., Яремчук І. Фінансово - інвестиційний аналіз. К., 2016р. 216 с.
91. Охріменко О. Як оцінити емітента // Цінні папери України. 2014. № 6. С. 5–9.
92. Пересада А. А. Про інвестиційний процес в Україні. К. : Либідь, 2016.
93. Пішпек С. Про ефективне управління корпоративною власністю // Економіка України. 2015. № 4. С. 86.
94. Рибалкін В., Маленчева Л. Акціонерна власність внутрішня основа формування і функціонування соціального ринкового господарства // Економіка України. 1998. № 2. С. 45.
95. Ромашко О. Ю. Регулювання міжнародних фондових ринків : навч. посібник. К. : КНЕУ, 2015. 240 с.

96. Румянцев С. Вплив депозитарної системи на розвиток корпоративного управління // Цінні папери. 2015. № 28. С. 22–23.
97. Стеценко Б. Деякі аспекти розвитку Українського ринку облігацій корпорацій // Цінні папери України. 2017. №9. С. 18.
98. Тиркало Р., Андрушків Т. Портфельні інвестиції та біржові операції. Перспективи запровадження в Україні // Вісник Тернопільської академії народного господарства. 2016. № 3. С. 24–28.
99. Толесник В. В. Введення в ринок цінних паперів. К. : А.Л.Д, 2015. 176 с.
100. Україна в цифрах у 1999 році. Короткий статистичний довідник. К., 2000. 261 с.
101. Український фондовий ринок: пошуки майбутнього // Галицькі контракти. 2000. № 26. С. 10–11.
102. Фінансовий менеджмент / під ред. Е. С. Стояновой. М. : Перспектива, 2015. 656 с.
103. Шляхи розвитку підприємництва в умовах ринку / під ред. Б. М. Андрушківа. Тернопіль : Астон, 2016. 254 с.
104. Kovalenko Y. Y. Hybrid models of management in the information society // European research. 2017. № 8 (31). P. 42–45.
105. Kovalenko Y. Y. Culture of Renaissance management // European science. 2018. № 7 (39). P. 53–57.